

de Herbergkrant

EDITIE 14 ■
ZOMEREDITIE 2011

14

In deze editie:

■ PAGINA 3

Luitzen Kloetstra: Heer, laat me de beste toneelspeler van de wereld worden, dan kan ik in ieder geval mijn gevoelens uiten.

■ PAGINA 9

Bea wil er echt voor gaan. 'Ik ben veel te jong om mijn leven te vergooien!'

■ PAGINA 11

(Oud-)Herbergbewoners vertellen...
11 (oud)bewoners vertellen hun relaas over de Herberg

■ PAGINA 16

Gelukkig is er altijd nog de Voedselbank. 'Ook nog koffie en een koekje, tijden niet meer gehad. Geweldig, dank aan alle medewerkers die zich hier voor inzetten.'

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 12.000

ZOMEREDITIE

Verkoopprijs
€ 1,50
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

**De mensen komen
ons daklozen
elke dag tegen,
maar ze kijken raar
tegen ons aan.
Dat hoeft helemaal
niet. Wij zijn ook
gewoon mensen.**

Raad van Commissarissen van Beter Wonen Vechtdal is het eens: ‘Het is geweldig dat zo’n voorziening als De Herberg bestaat’

■ ‘De Herberg: een goede voorziening, een geslaagd project.’ En: ‘een dergelijke opvang zou in andere gemeenten niet misstaan.’ En: ‘Er zullen altijd mensen aan de onderkant van de samenleving blijven bestaan, die in een gewone woning of buurt niet te handhaven zijn. Het is goed dat er voor hen een plekje is, zoals in De Herberg.’ Reacties van de Raad van Commissarissen van Beter Wonen Vechtdal. Begin april brachten de leden, samen met leden van het managementteam, een bezoek aan De Herberg.

Woningcorporatie Beter Wonen Vechtdal is een van de woningcorporaties die hebben bijgedragen aan de totstandkoming van De Herberg, en die de komende tien jaar mede zorg dragen voor de financiering. In april kregen de dames Bosch en Elting en de heren Smit, te Velthuis en Wapenaar van de Raad van Commissarissen een rondleiding in De Herberg om te zien waaraan zij hun medewerking hadden verleend. Zij waren uitermate geïnteresseerd en lieten zich tot in de details informeren over exploitatie, bezuinigingen, organisatie, omvang, indeling, dagbesteding, begeleiding en bijdragen van de daklozen. De reacties waren onverdeeld positief.

DHR. TE VELTHUIS: ‘Wat een vooruitgang in vergelijking met de oude Herberg! Ik vind het prima dat zo’n voorziening bestaat. Financiering zal echter altijd een probleem blijven, dat is jammer. Maar zoiets moet wel blijven in een stad als Zwolle. Wij hebben De Herberg als Raad van Commissarissen met overtuiging goedgekeurd. Dat is het minste wat je doen kunt om mee te helpen om mensen onderdak te geven die dat zo hard nodig hebben. Het is een goede voorziening, met grote opvangcapaciteit, uitstekende begeleiding, het ziet er gewoon prima uit. Een geslaagd project.’

DHR. WAPENAAR: Ik vind het nog steeds een fantastisch initiatief, dat heel veel ondersteuning zou moeten krijgen. Een dergelijke voorziening zou in meer gemeenten te vinden moeten zijn. Het is mooi dat we nu een rondleiding hebben gekregen. We hadden wel plannen gezien en ik was er wel eens langs gereden, maar het gebeurt natuurlijk allemaal binnen. Ik ben onder de indruk van hoe het er uit ziet en wat de mogelijkheden hier zijn voor de daklozen. Als Raad van Commissarissen hebben we nooit getwijfeld of we wel of niet mee zouden moeten doen. Daklozen gaan me aan het hart, we moeten zorgen dat ze onderdak hebben. Er ligt natuurlijk een taak bij de lokale overheid, die is verantwoordelijk voor de inwoners, maar als woningcorporatie kun je op deze manier ook bijdragen. Ik ben trots op ons aandeel in dit gebeuren en ik vind ook dat we dit moeten blijven steunen.’

MEVR. ELTING: ‘Bij de oude Herberg in die containers achter de WRZV-hallen vroeg ik me af hoe het mogelijk was dat daar zoveel mensen geherbergd werden en dat het toch functioneerde. Toen zag ik hoe de leiding gerespecteerd werd door de bewoners.

Heel indrukwekkend vond ik dat. Maar ik vond tegelijk dat er een betere oplossing moest komen. Ik denk dat de nieuwe Herberg een uitstekende oplossing is. Het dwingt respect af en we hebben hier allemaal baat bij. Het is wel goed dat de bewoners zelf moeten bijdragen, ook al is het maar een klein beetje. Zo leren ze dat niet voor niks is in deze maatschappij. Kijk, zo’n opvang zal altijd nodig blijven. Je blijft altijd mensen houden aan de onderkant van de samenleving. Mensen die in een gewoon huis of gewone buurt niet te handhaven zijn. Je kunt wel zeggen dat je er niets mee te maken wilt hebben, maar deze mensen moeten gewoon opgevangen worden, zodat je geen onrust hebt in de samenleving. Iedereen heeft een plekje nodig. Dat wordt vaak wel geroepen, maar hier in Zwolle gebeurt het ook daadwerkelijk. Dat is goed. Ik ben heel blij dat de woningcorporaties de koppen bij elkaar hebben gestoken.’

VOORZITTER SMIT: Ik ben pas sinds een jaar voorzitter, dus ik heb de oude situatie niet meegemaakt. Maar ik vind het schitterend dat zoiets als De Herberg bestaat. Het is geweldig dat dit vanuit een particulier initiatief tot stand is gekomen. Een efficiënt, mooi en ruim gebouw. Het is goed dat wij dit meefinancieren. Tien jaar geleden had zoiets niet gekund, maar het past in de tijdsgeest. Woningcorporaties zijn er niet alleen meer voor de woningen, maar ook voor de leefbaarheid. En die wordt niet bevorderd als overal onbehuisden neerstrijken. Ik sta helemaal achter De Herberg. Gemeenten zijn er bij gebaat, inwoners, middenstand, iedereen eigenlijk. Het biedt daklozen een plekje zodat er minder overlast is in de samenleving.’

Colofon

■ ALGEMEEN

De Algemeen
De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winst oogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de daklozenpot van stichting Vrienden van de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand. Oplage: 12.000.

CONTACT:

Informatie over verkoop en verkopers en distributie:
WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129.

Redactie en adverteren:
info@vriendenvandeherberg.nl / tel. 038 – 4226129
www.vriendenvandeherberg.nl

Postadres:
Herbergkrant, WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

VERKOOP

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas met registratienummer, pasfoto en locatie van verkoop:

BIJDRAGEN

Wilt u bijdragen? Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 t.n.v. Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle. Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de daklozenpot. Hartelijk dank!

INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE

Joop van Ommen

REDACTIE EN MEEWERKENDE

Anton van Rooijen (directeur Herberg), Frederike Westendorp (teammanager Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Jan Mark Boekestein, Erwin, Gerard de Goede, Wichert aan het Rot, Ingrid Westrik, Olle, Vincent Wolting.

Creatie en Drukwerk
Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders en de inzenders.

Rozengeur en Maneschijn...

*Ik voelde
mij zo
schuldig...*

Luitzen Kloetstra, roepnaam Luut, was ooit drie jaar dakloos, een half jaar lang woonde hij in een auto. Nu acteert hij graag. Niet alleen op toneel, maar ook in het echte leven. Als het gesprek te gevoelig wordt, declameert hij een volzin uit een van de rollen die hij ooit speelde, of misschien wel uit een boek. Gewoon, om de boel voor zichzelf te relativieren. 'Toen ik klein was, wilde ik architect worden. Maar toen mijn eerste stiefvader me constant structureel mishandelde en tegen de muur smiet, bad ik: Heer, laat me de beste toneelspeler van de wereld worden, dan kan ik in ieder geval mijn gevoelens uiten.'

■ Luut vertelt: 'Mijn eerste stiefvader maakte me helemaal recalcitrant. Ik kreeg moeite met discipline. Maar ja, dat is verleden tijd. Eigenlijk wil ik die man vergeven, want het is mooi geweest. Dan loop ik door en dan ga ik mijn eigen leven leven. Dan heb ik niks meer met die man en dan hoef ik daar ook niet meer zo moeilijk over te doen. Maar vergeven is moeilijk. Kijk, ik ben 33 jaar en ik geloof in God. Maar dat deed mijn eerste stiefvader ook. De vraag is hoe je er mee omgaat, met het geloof. Dat is ieders eigen verantwoordelijkheid. Ik wil gewoon het kind van God zijn dat ik ben. Dat je 's ochtends opstaat en dat je denkt: ja Heer, wat gaan we vandaag doen en hoe lossen we de problemen op die we tegenkomen?'

'Ik hoorde iemand zeggen dat hij niet geloofde dat God bestond door de vele problemen die er op de wereld zijn. Nou, ik denk juist door dat wat Jezus en God allemaal gedaan hebben, kan ik het leed verdragen. Ménsen veroorzaken het leed door egoïsme, jaloezie, machtswellust. God is liefde. Hij is lekker aan het knutselen geweest en heeft het allemaal zo mooi gemaakt. De mensen gaf hij de vrije keuze omdat ze anders marionettes werden. Maar ja, daar ging het mis. Ik denk dat Hij nu lacht en huilt om de manier waarop de mensen het begrijpen. Hij laat het aan ons over, maar Hij is wel op zoek naar de mensen die Hem zoeken. Ik moet dus laten zien dat ik het wil, dan pakt Hij mij op en gaat met mij verder.'

'Vroeger had ik een doel in mijn leven. Maar dat is helemaal troebel geworden. Oude principes en overtuigingen zijn overboord gegooid. Vroeger dacht ik: ik ga een goed voorbeeld weggeven. Maar ja, doordat ik maar steeds door die streng gelovige stiefvader tegen de muur werd gegooid, ben ik de boel wat minder serieus gaan nemen. Mijn echte vader overleed toen ik anderhalf jaar was. Toen ik negen was hertrouwde mijn moeder. Toen ik zeventien was wilde mijn stiefvader mij naar een internaat sturen omdat ik zo lastig was, maar toen zei mijn moeder: nee hoor, dan wil ik scheiden. Dus mijn moeder is gescheiden om mij. Ik voelde mij zo schuldig. Het huwelijk is heilig en dat heb ik op het spel gezet. Verschrikkelijk.'

'Ik kon geen zelfmoord plegen, ik moest het op een manier doen waardoor het leek alsof ik geen zelfmoord pleegde. Dus toen ben ik keihard aan de drugs gegaan. Maar ja, ik ging niet dood. De Heer zei: je wilt je van het leven beroven dat ik je gegeven heb. Toen heb ik zo'n klap gekregen. Ik ging stemmen horen, allemaal ellende. Toen werd ik lichamelijk ziek. Eerst dachten ze dat ik was blijven hangen in een LSD-trip, maar ik bleek Multiple Sclerose te hebben. MS, een lichte vorm. Daar wil ik graag van af, maar dat kan niet. Als kind heb ik mezelf overboord gegooid. En toen heb ik Multiple Sclerose gekregen. Ergens geloof ik dat een mens zichzelf kan uitdrukken. Als een peuk.

Heel veel ziektes komen voort uit je geestelijk leven, uit je zondes, je voorzondes, de erfzonde. Toch blijft God altijd wel achter je staan, denk ik. Maar hij heeft liever dat je nuchter bent.'

'Eerst wilde ik architect worden, maar toen mijn stiefvader mij zo sloeg dacht ik: Heer, mag ik dan de beste toneelspeler worden die er bestaat, want dan kan ik mijn gevoel eruit gooien. Die man heeft me helemaal uit elkaar getrokken. Ik ben eigenlijk helemaal geen regisseur geweest van mijn eigen leven. Ach ja, we zijn allemaal mensen. Ik blow nog steeds. Daarmee kan ik een boksbal om me heen creëren, zodat ik veel meer kan verdragen. Anders word ik helemaal gek. Ik ben een jongen van twee uitersten. Ik zit tussen woede en vergeving. Ik speel toneel om mijn gevoelens in toom te houden, want die zijn ook totaal irrelevant. Maar in plaats van toneel te spelen zou ik eigenlijk mijzelf moeten zoeken.'

'Ik wil eerst stoppen met blowen. En dan wil ik graag mijn leven delen. Met een vrouw. Ik heb altijd alles veel te veel alleen gedaan. Als je samen bent kun je tenminste eens overleggen. Ze vragen wel eens: heb je het niet helemaal gehad met alles? Maar nee, ik heb het helemaal niet gehad. Ik vind het leven mooi, maar ik weet het gewoon niet meer. Toch blijf ik altijd hopen op rozengeur en maneschijn.'

Wichert aan het Rot is betrokken burger en bewogen medemens die de wereld en de maatschappij op een geheel eigen manier bekijkt en beleeft.

COLUMN WICHERT AAN HET ROT

Verstandsverbijstering

■ Ik heb weer last van een verstandsverbijstering, lastig hoor. Als ongeboren baby kreeg ik al dingen mee en dat was best lachen hoor. Ik weet nog dat de huisarts tegen mijn moeder zei, volgens mij wordt het een groot kind, Herman Finkers zou zeggen: Het is een lief kind. Toen ik ter wereld kwam hoorde ik mijn moeder schreeuwen OH het is een jongen en de dienstdoende zuster keek nog eens goed (ze loensde nogal) en gaf tenslotte mijn moeder gelijk, terwijl ik dacht knip af die handel. En dan begint de narigheid in je blootje moet je op de weegschaal en ik maar brullen dat het zo koud was, maar wat gedaan moet worden dat moet nou 1 keer. Oma komt kijken: En waar is die kleine jongen dan?? Domme vrouw dacht ik, of je bent steke blind of niet goed bij je hoofd, Waar is die kleine jongen dan, je staat me nat te spetteren met dat gezeur. Dan mijn opa die keek en sprak de legendarische woorden een jongen is toch wel heel wat anders dan een meisje. Toen dacht ik echt even, ik hoop niet dat ik er zoveel jaar over moet doen om dat te ontdekken. Nu mijn verstand weer een beetje tot rust komt denk ik aan die momenten terug en zie dan al die vaders en moeders met hun kinderen verrekken van de honger in de kaap van Afrika. Die hebben geen dokter en zuster, die hebben geen bedje waarin ze vertroeteld worden, ze hebben zelfs geen eten en drinken dus een weegschaal is al helemaal overbodig. Dan denk ik weer aan die stomme dokter die mij elke keer zo nodig met zijn koude apparaten op mijn blote lijfje moest pesten om te horen of mijn hartje wel klopte. Nu gaat dat te dikke lijf van mij niet meer op de weegschaal staan en klopt dat hart van mij sneller als ik de beelden uit die landen zie. Giro 555 ik hoop toch zo dat het zin heeft, dat niet al die bende leiders van die landen ons goed bedoelde geld waar voedsel voor gekocht wordt in de havens laten verrotten. Soms denk ik geef maar niets meer, maar ja dan zie je de beelden weer en geloof en hoop je toch maar in het goede van de mensen. Ik zie tenslotte nog als baby het vieze gezicht van mijn vader bij de eerste poepluier en denk wat heb ik het als kind toch getroffen.

Woningcorporaties regio Zwolle tekenen uniek samenwerkingscontract

In ieder geval de komende tien jaar niemand op straat in de regio Zwolle

Drie Zwolse en zes woningcorporaties uit de Zwolse regio hebben eind november een uniek samenwerkingscontract ondertekend met Stichting de Herberg Zwolle en omstreken. De komende tien jaar bekostigen ze een groot deel van de exploitatie van Daklozenopvang De Herberg in Zwolle. Doelstelling: niemand op straat. Een dergelijke constructie is uniek in Nederland.

■ Bijna zeven jaar geleden besloten de Zwolse woningcorporaties de daklozenopvang van Joop van Ommen achter de Zwolse WRZV-hallen te adopteren. De Regionale Instelling Beschermd Wonen (RIBW) werd aangetrokken om de begeleiding en de beveiliging te organiseren. Hiermee werd het andere grote deel van de exploitatie gedekt. De centrumgemeente Zwolle leverde met WMO geld ook een bijdrage. Daklozenopvang De Herberg was geboren, met als uitgangspunt: niemand op straat. De daklozen werden opgevangen in containers die door de corporaties achter de WRZV-hallen werden geplaatst. In de loop der jaren breidde het aantal corporaties dat het initiatief omarmde zich uit tot de wijde regio. Nadat de Herberg in een zelfstandige stichting werd ondergebracht en een jaar geleden haar nieuwe huisvesting aan de Nijverheidsstraat betrok is deze constructie met de ondertekening van de samenwerkingsovereenkomst officieel geworden. De woningcorporaties zeggen hiermee toe De Herberg voor een periode van tien jaar financieel en inhoudelijk te ondersteunen. Financieel met een vaste jaarlijkse bijdrage en inhoudelijk door mee te denken over het concept en verantwoordelijkheid te nemen voor de uitstroom van de daklozen. De overeenkomst met de RIBW werd al eerder vastgelegd. Door de ondertekening is een unieke samenwerking ontstaan, waarbij door meerdere partijen, met invalshoeken vanuit volkshuisvesting en begeleiding op laagdrempelige, praktische, maar ook professionele wijze vorm wordt gegeven aan het begrip Maatschappelijke Opvang. De missie is: in de regio Zwolle hoeft niemand op straat te slapen. De deelnemende woningcorporaties zijn: Woningstichting SWZ Zwolle, Delta Wonen Zwolle, Openbaar Belang Zwolle, Wetland Wonen Vollenhove, Salland Wonen Raalte, Woonstichting Vechthorst Nieuwleusen, Woonconcept Meppel, Beter Wonen Vechtdal Hardenberg en Beter Wonen IJsselmuiden.

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.

Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party: wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes. Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten! Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

ConradCatering
Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

BUDGETMENU - Stampot ijsbergsla

Schil de aardappelen. Kook de aardappels gaar in circa 20- 30 min. Snij de ijsbergsla in julienne reepjes. Maak de puree van aardappels en voeg wat koksroom melk mag ook en wat boter bij de puree. Pas op met zout dit ivm de spekjes die in de stampot gaan. Bak de spekjes uit in de koekenpan en voeg dit bij de puree inclusief het overgebleven braad vet. Op het laatste moment voegen we de ijsbergsla toe. Dit goed mengen en de stampot is klaar.

1.5 kg aardappelen; 1 krop ijsbergsla; 1 pak spekjes melk en boter; zout en peper

TIP:
Gekookt eitje door de stampot toevoegen!!
Dat geeft net een iets andere smaak, heerlijk

PORTRET

Verka Iwanowa Dimitrowa

‘Het zou fijn zijn als we hier normaal werk konden zoeken’

■ Verka Iwanowa Dimitrowa (59) komt uit Bulgarije en verkoopt Herbergkranten in Zwolle, bij Wijkcentrum Aa-landen. ‘Ik spreek een klein beetje Nederlands. Ik kom hier nu drie jaar. Mijn man, zoon, schoondochter en twee kleindochtertjes van drie en zes jaar zijn hier ook. Ik verkoop Herbergkranten en ik maak muziek, daar heb ik een vergunning voor. Mijn man maakt ook muziek. Het leven is slecht in Bulgarije. Daar kunnen wij geen werk vinden en geen geld verdienen.

Wij gaan af en toe terug naar Bulgarije. Het is 3000 kilometer. Een enkele reis met de bus kost 300 euro. De mensen hier zijn aardig. Ik doe het zoals het hoort, we bedelen niet. Als de mensen twee euro betalen, geef ik 50 cent terug. Behalve als ze zeggen: laat maar zitten. Ze vragen wel eens waarom ik hier sta en hoe het gaat en zo. In de winter is het wel koud, dan ga ik af en toe naar binnen om wat koffie of thee te drinken. Het zal fijn zijn als wij Bulgaren hier in Nederland normaal werk kunnen gaan zoeken.’

HOE ZIT HET NU EIGENLIJK MET BULGAREN EN ROEMENEN IN NEDERLAND?

In 2001 is de visumplicht voor inwoners van Bulgarije opgeheven. Zonder visumplicht kunnen de Bulgaren sindsdien vrijelijk de EU in- en uitreizen voor een periode van maximaal drie maanden. Op 1 januari 2007 zijn Bulgarije en Roemenië toegetreden tot de Europese Unie. De EU-lidstaten spraken bij de toetreding van Roemenië en Bulgarije in 2007 af dat zij een overgangsregeling mochten treffen voor het vrije verkeer van werknemers. Die regeling houdt in dat Bulgaren en Roemenen overall in de EU vrij mogen reizen en zelfstandig mogen werken, maar om in dienst te komen hebben ze in veel EU-landen nog een werkvergunning nodig.

GEEN VRIJ VERKEER

Roemenië en Bulgarije zijn de enige landen binnen de EU waarvoor het vrij verkeer van werknemers niet geldt. Een werkgever moet een tewerkstellingsvergunning (twv) aanvragen als hij een Roemeen of Bulgaar tijdelijk in dienst wil nemen. Het verlenen van een vergunning is ingewikkeld en omslachtig, omdat het aan een aantal strikte voorwaarden is gebonden. Zo moet een werkgever eerst op zoek naar personeel dat zonder werkvergunning kan werken, is hij gehouden aan de in de sector geldende arbeidsvoorwaarden en moet hij zorgen voor passende huisvesting. Minister Kamp zei onlangs dat de grens nog jaren gesloten blijft voor werkzoekende Bulgaren en Roemenen. Vrij verkeer van werknemers is pas op z'n vroegst in 2014 aan de orde.

KORTDURENDE SEIZOENARBEID

Bulgaren en Roemenen worden vaak ingezet voor kortdurende seizoenswerkzaamheden in de land- en tuinbouw. Het aantal door UWV WERKbedrijf verleende vergunningen is in 2010 gedaald doordat werkgevers makkelijker zelf personeel vonden, onder meer door gebruik te maken van een nieuwe online sollicitantenbank voor agrarische seizoensarbeid door EU-werknemers. Ook speelt de tegenvallende oogst een rol. Hierdoor namen land- en tuinbouwbedrijven minder seizoenskrachten in dienst.

MINDER WERKVERGUNNINGEN VOOR ROEMENEN EN BULGAREN

In Nederland kregen in de eerste helft van 2010 1.883 Roemenen een werkvergunning. Dat bleek uit cijfers van UWV WERKbedrijf. Van januari tot en met juni 2009 waren dat er nog 2.412. Onder Bulgaren nam het aantal vergunningen in dezelfde periode af van 624 tot 553. Het aantal werkvergunningen dat UWV WERKbedrijf verleende voor werknemers van buiten de Europese Unie bleef nagenoeg stabiel. In ruim 90 procent van de gevallen werd een vergunning verstrekt binnen de wettelijk geldende termijn van vijf weken.

EN VERDER: VERKOOP STRAATKRANTEN IS LEGAAL EN KAN ZONDER VERGUNNING

Voor wie het zich afvraagt: de verkoop van straatkranten en dus ook de Herbergkrant is volkomen legaal. Het valt onder de vrijheid van drukpers en is dus geen manier van venten of collecteren. Op grond van artikel 7 van de Grondwet kan het verkopen niet verboden worden aan een vergunning. Wel moeten de verkopers in het bezit zijn van een identiteitsbewijs van de overkoepelende organisatie, waarmee ze kunnen aantonen dat ze officiële straatkrantverkopers zijn. Als de verkoop plaatsvindt op het grondgebied van bijvoorbeeld een supermarkt, dan kan de eigenaar de verkoper verzoeken weg te gaan.

■ (On)gehoord

Australische minister en zakenlui kamperen op straat voor daklozen

De Australische minister van Buitenlandse Zaken en verschillende leiders van grote ondernemingen hebben in juni een nacht op straat doorgebracht. Met de actie ‘CEO’s onder de blote hemel’ werd geld ingezameld voor daklozen. Leiders van onder andere grote banken en luchtvaartmaatschappijen sliepen in een slaapzak op straat. In totaal werd 2,9 miljoen euro ingezameld voor de vereniging St. Vincent de Paul, dat hulp biedt aan daklozen. Het aantal daklozen in Australië wordt op 100.000 geschat. De helft daarvan slaapt op straat.

Bron: knack.rnews.be

‘Rustig houden en afwachten’

Herbergbewoner Jacob heeft niet veel nodig.

Zijn ene passie zit in zijn laptop: 7000 nummers

piratenmuziek. Zijn andere passie zit in zijn

portemonnee: drie versleten fotootjes

van zijn vrouw en twee dochttertjes.

Ooit hoopt hij met hun samen te kunnen zijn.

‘Rustig houden en afwachten’, is zijn strategie.

■ Drie jaar geleden stonden Jacob (26) en zijn vriendin voor de Herberg. ‘We woonden bij mijn moeder in Groningen, maar we hadden ruzie gekregen. We zijn weggelopen en hebben zeven weken op straat geleefd. Gelukkig was het zomer. Maar toch kon het zo niet doorgaan, want mijn vriendin was zwanger.’ Jacob belde zijn reclasseringsambtenaar op. ‘Nou moet je eens goed luisteren’, zei ik tegen hem, ‘ik moet een plek hebben want zo kan het niet langer.’ En toen zei hij dat we naar De Herberg moesten gaan. Ik dacht dat het gewoon een stenen gebouw met allemaal afdelingen zou zijn, maar het was toen nog achter de WRZV-hallen, in van die schafketen. We stonden wel even raar te kijken. Ik zeg tegen mijn vriendin: ‘wat wil je. We kunnen blijven zwerven, of we kunnen hier blijven. Hier heb je alles wat je hartje begeert: eten, drinken, een slaapplek.’ En toen zijn we gebleven.’

MENSEN HELPEN

Inmiddels zijn Jacob en zijn vriendin tweeënhal jaar getrouwd en hebben ze twee dochters van een en twee jaar oud. Jacob woont in de nieuwe Herberg, zijn vriendin woont begeleid in Steenwijk en de twee dochters zijn meteen vanaf de geboorte bij een pleeggezin ondergebracht. ‘Die woongroep waar mijn vriendin woont, is niks voor mij’, zegt Jacob. ‘Ik moet een beetje op mijzelf kunnen zijn.

Ik heb een aandoening waardoor ik agressief en opvliegend kan zijn, ik kan me niet zo goed beheersen. ADHD is dat. Medicijnen werken niet, daar word ik nog agressiever van.’ Zolang men Jacob met rust laat, gaat het goed. ‘Als het nu te druk wordt, loop ik er bij weg. Dan ga ik naar mijn kamer en daar hou ik me met m’n piratenmuziek bezig of met computerspelletjes. Of ik ga de stad in. Ik ga vaak naar de Mediamarkt. Soms tikt de beveiliging mij op de schouder en dan zie je iedereen kijken van: die heeft vast iets gestolen. Maar dan zegt hij: ‘bakkie koffie, Jacob?’ Aardige lui daar. In augustus ga ik altijd helpen op de kermis. Daar ben ik als de kippen bij. Als ik mensen kan helpen, help ik mensen. Ik heb in De Herberg ook een tijd in de keuken gewerkt. Maar ja, soms moet ik dan weer eens wat anders gaan doen.’

FINANCIËN

De relatie met zijn moeder is allang weer hersteld. ‘Af en toe ga ik naar haar toe, maar een retourtje Ter Apel is best duur, en dan moet ik na de trein ook nog met de bus. Als ik met mijn vrouw ga is dat tweemaal 28 euro. Ik heb ooit wel een autootje gehad, maar dat heb ik weer verkocht. Ik heb alleen een brommerrijbewijs.’ Jacob heeft een bewindvoerder die zijn geld beheert. ‘Ik krijg op maandag twintig euro en op donderdag twintig euro. Ik heb wel al mijn schulden afgelost, maar ik vind het prettiger om onder bewind te

staan want ik heb een gat in mijn hand. De bewindvoerder regelt dat mijn plekje bij De Herberg wordt betaald, en mijn verzekeringen en zo. Shag betaal ik zelf en internet ook. Via internet heb ik trouwens mijn vrouw leren kennen. Eerst zaten we wat te chatten en te donderjagen op internet, en toen hebben we elkaar ontmoet en zijn we bij elkaar gebleven. Nu komt ze eenmaal per week bij mij, en op vrijdag ga ik naar haar, dan gaan we op mijn kosten naar de bingo. Af en toe mogen we onze twee dochters zien.’ En af en toe gaan ze samen op vakantie. ‘Vorig jaar hebben we met z’n tweetjes een fietsvakantie gehad. Overdekte fietskar achter de fiets met tentspullen erin, en overal heen. We zijn ook nog bij mijn moeder geweest. Het was een hele mooie vakantie.’

VOLWASSENER

‘Ik heb een goede jeugd gehad’, zegt Jacob. ‘Ik zat op een school voor moeilijk lerende kinderen. We leerden met de handen werken, fietsen repareren, in de tuin bezig en zo. Het is jammer van die aandoening en dat ik met de verkeerde vrienden in aanraking kwam. We haalden allemaal kattenkwaad uit. Eerst kreeg ik een waarschuwing, toen een taakstraf. Ik dacht: het gebeurt me niet weer, maar ja, een paar dagen later kwam ik weer in aanraking met de politie. En zo ging het verder. Toen ik veertien was werd de rechter er flauw van en kwam ik vast te zitten. Tot mijn achttiende heb ik in

jeugddetentie gezeten en daarna viel ik nog twee jaar onder de PIJ-regeling, dat is een soort jeugd-TBS.’ Jacob kan zich inmiddels veel beter beheersen. ‘Dat komt niet door de jeugddetentie, daar word je niet beter van. De gevangenis doet een jongere echt niet goed. Nee, ik ben volwassener geworden omdat ik nu zelf vader ben. Toen mijn eerste dochter geboren werd, dacht ik: ‘nu moet ik drastisch veranderen, want nu heb ik een kind.’ Dus nu doe ik niet meer al die dingen die ik gedaan heb.’

OOIT ZAL HET LUKKEN

Jacob heeft een advies voor alle niet-daklozen: ‘denk drie keer na voor je wat doet, zorg dat alles netjes betaald wordt, zorg dat je nooit op straat komt te staan. Want dat is haast niet te doen.’ Gelukkig is er voor hem De Herberg. Het bevalt goed. ‘Ik drink niet, ik gebruik geen drugs. Een bakkie koffie op zijn tijd, een peukje op z’n tijd. Dat is alles. Ik heb een fijne kamer waarin ik me terug kan trekken en ik heb mijn piratenmuziek, 7000 nummers op mijn laptop, speakers van 150 Watt aan de muur en de website radioturbo.nl stand-by.’ Hij droomt van een rooskleurige toekomst. Trots toont hij de drie versleten fotootjes van zijn vrouw en kinderen, die hij dag en nacht in zijn portemonnee bij zich draagt. ‘Samenwonen met mijn vrouw en kinderen, dat is mijn streven. Als ik mij rustig hou en geduldig afwacht, moet het ooit nog wel lukken.’

Samen delen

In april 2010 verscheen de eerste Herbergkrant. Zonder winst oogmerk wilden we graag een podium bieden aan mensen die nauwelijks gezien en gehoord worden. En we wilden de daklozen graag de gelegenheid bieden om mee te werken, te interviewen, teksten te schrijven, de krant te distribueren en te verkopen. Zodat ze niet alleen een zinvolle dagbesteding hebben, maar ook wellicht aan hun toekomst kunnen werken, op een positieve, gezonde manier. Want, zoals grondlegger van De Herberg Joop van Ommen altijd pleegt te zeggen: je kunt ze beter door de deur uitnodigen, dan ongewenst 's nachts door het raam krijgen. We begonnen bescheiden, met één Herbergkrant per twee maanden en een oplage van 6000 exemplaren. We hadden niet vermoed dat er zoveel lieve, goede mensen in onze samenleving zijn die geïnteresseerd zouden zijn in de daklozen en de Herbergkrant gingen kopen. We hadden niet vermoed dat de Herbergkrant zo'n succes zou zijn. Dankzij u is de oplage van deze krant gegroeid en verschijnen we iedere maand.

DAKLOZENKERSTDINER

■ Dat betekent dat we geld verdienen hebben voor de daklozenpot. Het geld uit de daklozenpot wordt besteed aan zaken waar geen regulier potje voor is. Een uitgeprocedeerde asielzoeker die pijn lijdt en naar de tandarts moet. Een dakloos echtpaar en hun kinderen die geen warme kleren meer aan hun lijf hebben. Maar voor het geld kunnen de daklozen en minima dit jaar ook weer aanschuiven in de WRZV-hallen aan het traditionele Daklozenkerstdiner, waarbij alle aanwezigen een verrassend kerstpakket krijgen. En voor de kindertjes is er een knuffel.

VOEDSELBANK

Als klap op de vuurpijl hebben we van de opbrengst van de Herbergkrant dit jaar 500 euro kunnen schenken aan de Voedselbank. Die kan het goed besteden, want moet het doen zonder subsidies. De Voedselbanken in Nederland bestaan geheel en al bij de gratie van bereidwillige gevers.

Op vrijdag drie december overhandigde Herbergbewoner Dave de envelop met het geld aan secretaris/penningmeester/woordvoerder Ad Marijs van de Voedselbank Zwolle e.o., die het dankbaar aannam.

HARTELIJK DANK!

En zo kunnen we van de opbrengst van de Herbergkrant wellicht nog veel meer doen. Samen delen! Wij danken u heel hartelijk voor het kopen van de Herbergkrant, de leuke en overweldigende reacties en alle goede giften.

PORTRET DAVE

‘Het is gewoon niet anders’

■ Jarenlang viel Dave (51) niet echt op in De Herberg. Hij kwam en ging, deed z'n dingetje en was het liefst op zichzelf. Een paar weken geleden ontwaakte hij als het ware een beetje uit z'n lethargie. Met verbazing zagen de Herbergbewoners hem rondom het gebouw de boel opruimen. ‘Het was een troep’, verklaart Dave. ‘Overal lagen lege zakken en etensresten en zo. Dus toen ben ik het gaan opruimen. Nu wordt het wat netter allemaal, daar hou ik wel van.’ Dave werd geboren op Curaçao. Hij deed er de mariniersopleiding en ging bij de commando's. Toen hij 22 was, kwam hij naar Nederland. ‘Ik heb bij de landmacht gesolliciteerd en bij de politie, de brandweer en zo. Ik weet het niet

meer precies.’ Hij trouwde en woonde een tijdje in Vaessen. Het huwelijk strandde en hij kwam in Zwolle terecht. Uiteindelijk raakte hij dakloos. ‘Ik sliep hier en daar en overal. Uiteindelijk kwam ik in De Herberg terecht. Daar is het wel goed, maar er zitten wel veel verschillende mensen allemaal. Sommige zijn net kleine kinderen. Maar ja, als ze maar niet tegen me aanzeuren. Laat me maar lekker met rust.’ Dave houdt vol. ‘Het is een moeilijke situatie, maar het is gewoon eventjes niet anders. Ik hoop ooit weer een eigen kamertje te krijgen, en wat (vrijwilligers)werk. Maar eerst moet ik mijn zelfbeeld weer wat opvullen. Het allerliefste wil ik gewoon lekker normaal leven.’

Vrij?

Het zal je maar overkomen. Je bent verstandelijk zwaar gehandicapt, het enige waaruit je leven al drie jaar lang bestaat is dagelijks 500 meter overbruggen tussen een daklozenopvang en een sporthal. Heen, en weer terug. Je doet geen mens kwaad, je kunt praten noch veel begrijpen, je weet van voren niet eens dat je van achteren leeft. Je kreeg bekeuringen omdat je je niet kon identificeren, maar daar begreep je natuurlijk helemaal niks van. Dan word je opgepakt en 29 dagen in een cel gestopt. Je begrijpt niet waarom, maar je ondergaat het, want het zal wel zo horen. Dan kom je vrij. Het is donker en heel koud. Je weet niet waar je je bevindt, waar je heen moet, je bent de draad helemaal kwijt. Waar is de opvang? Waar is de sporthal? Dan zie je de man en de vrouw van die sporthal en die daklozenopvang die al eerder je leven hebben gered. Een zonnestraal breekt door in dat chaotische, angstige, kinderlijke brein van je.

Ze zijn je niet vergeten!

‘Ik ben veel te jong om mijn leven te vergooien’

‘Wat doet die nu hier???’ dacht iedereen toen Bea zich bij de Herberg meldde. En nog steeds zijn mensen verbaasd als ze horen dat deze jonge vrouw dakloos is. En drugs gebruikt. En een zoontje heeft van zes jaar, dat bij zijn opa woont. ‘Het is tijdelijk’, verzekert Bea iedereen. ‘Ik wil een woning gaan zoeken en ik ga een opleiding volgen voor schoonheidsspecialiste zodat ik een eigen praktijk kan beginnen.’

■ Bea wil liever niet te diep op de dingen ingaan om mensen die haar na staan niet ongewenst te betrekken bij haar verhaal. ‘Door omstandigheden is mijn relatie verbroken. Het lukte niet meer samen. Het was zijn huis, dus ik ben vertrokken. Mijn moeder wilde mij thuis niet hebben vanwege de drugs. Ze moest ook aan zichzelf denken zei ze, dus heeft ze mij bij de Herberg afgezet.’ Bea heeft weinig vastigheid gekend in haar 25-jarige leven. ‘Ik ben in Kampen geboren. Toen ik twee was zijn we naar Curaçao verhuisd, waar ik drie jaar gewoond heb. Daarna zijn we weer terug gegaan. Een paar jaar later scheidden mijn ouders. Mijn oudere broer ging met mijn vader mee, mijn jongere zusje en ik bleven bij mijn moeder. Die kreeg een aantal relaties gehad en elke keer veranderden de regels in huis. Toen ze voor de vierde keer trouwde, werd ze moslim. Misschien had ik ook wel bij mijn vader kunnen gaan wonen, maar ik hou gewoon heel erg veel van mijn moeder.’ De deur van Bea’s vader staat ook altijd open. ‘Maar ik heb nu wat minder contact met mijn familie, omdat ik een klein beetje van het pad ben afgedwaald’, legt Bea uit. ‘En omdat het voor de zoveelste keer is, accepteren ze dat niet meer.’

Op haar vijftiende slaagde Bea voor de mavo. ‘Toen had ik allang kennis gemaakt met alcohol en drugs. Toen ik twaalf was, was ik op vakantie bijna elke dag stomdronken. Daarmee heb ik heel veel kapot gemaakt in mijzelf. Daar ga je niet meer logisch van nadenken. Mijn toenmalige stiefvader gebruikte drugs, dus die stap was niet groot. Mijn beeld was helemaal verwrongen. Ik ging af en toe naar mijn vader en dan zag ik weer even hoe het wel en niet hoorde. Dat wat ik deed niet correct was. Van mijn vader heb ik nog wat normen en waarden meegekregen. Je ziet het ook aan mijn broer, die is marinier en heeft allerlei diploma’s.’ Drugs zijn een korte termijn vlucht voor Bea. ‘Ik voel mij vaak heel slecht en terneergeslagen, en gespannen bovendien. Als ik dan een klein beetje drugs gebruik, voel ik me wat helderder in mijn hoofd en kan ik

mijn taken volbrengen. Maar mijn ervaring is ook dat als ik teveel gebruik, dat ik dan juist weer onhelderder en neerslachtiger word.’ Ze lacht. ‘Misschien een beetje depressief? Maar waarschijnlijk een beetje aanstelleritus? Ja, zo is het toch?’ Na de mavo mislukten een aantal studies. Ze werkte een jaar in de horeca en toen ze 19 was kreeg ze een zoon. ‘Ik praat liever niet over hem omdat ik hem zo ontzettend mis. Hij woont nu bij mijn vader.’

Bea voelde zich erg welkom in de Herberg. ‘Het was een hele warme ontvangst. De mensen accepteerden me zoals ik was. Ze vroegen zich af waarom een meisje als ik daar zat, ze konden het niet geloven. Ik kreeg van alle kanten advies, je kunt dit doen, je kunt dat doen. En ook als je je rot voelt accepteren ze je. Als ik roep dat ik het koud heb krijg ik zo tien vesten om me heen. Zo lief!’ Inmiddels probeert ze aan haar toekomst te werken. ‘Ik draag bij aan deze krant, zodat ik een goede dagbesteding heb. Bij de Herberg maak ik schoon. Als je dat structureel elke dag anderhalf uur doet, krijg je aan het eind van de week 20 euro. Dat vind ik best reëel. Verder wil ik weer gaan sporten, cardio en fitness. Maar ik moet eerst nog een schuld afbetalen.’ Te zijner tijd wil ze op zichzelf gaan wonen. ‘Ik ga een studie schoonheidsspecialiste volgen en dan wil ik een eigen praktijkje beginnen. Dat gaat zeker lukken. Het afkicken van de drugs ook. Ik voel me niet verslaafd. Ik kan er zo een week af, ook wel een maand en ook wel de rest van mijn leven. Als je dingen om handen hebt, een doel, een toekomst, dan heb je geen drugs nodig.’ Bea wil er echt voor gaan. ‘Ik ben veel te jong om mijn leven te vergooien!’

De een heeft een schop onder de kont nodig, de ander een aai over de bol

De kracht van een luisterend oor

Officieel staat Wim Duiveman te boek als beveiligers van daklozenopvang De Herberg. Maar de beveiligers doen meer dan alleen beveiligen. Ze ontvangen de mensen, ze begeleiden de bewoners als dat nodig is, ze proberen te zorgen dat het rustig is en blijft. 'Het is in dit werk belangrijk dat je jezelf blijft', zegt Wim. 'Maar het allerbelangrijkst is het luisterend oor dat je de mensen kunt bieden.'

Wim startte in 2004 bij De Herberg, lang voor het nieuwe gebouw in 2009 geopend werd. 'Ik kwam uit de bouwwereld', vertelt hij. 'Meer dan dertig jaar was ik ijzervlechter. Maar op een gegeven moment kreeg ik slijtage aan de schouders en de nek, dus toen heb ik de opleiding beveiligers gedaan.' Wim heeft altijd al iets met mensen gehad. 'In de bouw was ik voorman. En verder ben ik altijd jeugdtrainer geweest, ik heb zelf ook op hoog niveau gevoetbald.'

■ Dus ik heb wel feeling met mensen.' In het begin was het wel wennen bij De Herberg. 'Je krijgt hier te maken met mensen met allerlei ziektebeelden. Natuurlijk had ik er wel eens van gehoord, maar hier is het wel extreem af en toe.' Met alleen een opleiding beveiligers kom je er niet in de daklozenopvang, vindt werkgever RIBW. 'We hebben een verkorte opleiding Sociaal Pedagogisch Werk niveau 4 gedaan. Een jaar lang elke woensdagmiddag weer terug in de schoolbanken. Het was heel pittig, maar ook nuttig. Maar het gaat niet alleen om de theorie in dit werk. Je moet ook mensenkennis hebben. Als je het verkeerd aanpakt ontploft de boel. Kijk, de een heeft een schop onder z'n kont nodig, de ander een aai over z'n bol. Het is belangrijk dat je dat onderscheid weet en de boel onder controle houdt.'

VOORBEELD

In de loop der jaren heeft Wim heel wat meegeemaakt. 'Er kwam een keer een moeder met een zoon van achttien jaar', vertelt hij. 'Of die zoon bij ons terecht kon, want ze had een nieuwe relatie en geen plek meer voor die jongen. Ik zeg: heb je wel in de gaten waar je die jongen neerdrukt? Hij komt midden tussen de drugs- en drankverslaafden en mensen met psychische stoornissen. Maar ja, volgens haar was die relatie op dat moment belangrijker dan die jongen.' Wim schudt zijn hoofd. 'Toen had ik echt het zweet in de handen staan. Op een gegeven moment was ik helemaal uitgepraat met die... 'mevrouw' -laat ik maar netjes blijven- en toen ging ze dus weg. De jongen heeft uren zitten janken bij mij op m'n kantoortje. Nadat ik een tijd met hem bezig was geweest, werd hij rustiger. Hij bleef, maar ja, je zag hem gewoon afglijden tussen die alcohol en drugs. Maar gelukkig kon de woonbegeleiding hem weer op tijd aan werk en aan een eigen plek helpen. Je kunt hier veel voor de mensen betekenen, dat is mooi aan dit vak.'

STRUCTUUR

Lichaamstaal is heel belangrijk volgens Wim. 'Als ze zien dat je bang bent nemen ze een loopje met je. Gelukkig heb ik daar nooit last van gehad. Ik heb mijn postuur ook wel mee, dat scheelt.' Preventief werken is belangrijk. 'Je hebt hier veel mensen bij elkaar die niks hebben, en dus ook niks te verliezen hebben. Dat kan escaleren en dat moet je zien te voorkomen.' Overdag bemant één beveiligers de 'loge' van De Herberg, 's nachts zijn ze met z'n tweeën. 'Dat moet wel', legt Wim uit. 'Als er onenigheid is of zo, kun je in je eentje niet veel uitrichten. Overdag zijn hier ook allemaal woonbegeleiders die bijspringen als dat nodig is.' Hij vindt het belangrijk dat je alle diensten draait. 's Nachts is het wat rustiger, maar dan heb je wat meer met agressie te maken, omdat de bewoners dan vaak onder invloed zijn. 's Morgens is het trouwens ook wel lastig, omdat ze dan om acht uur moeten opstaan, kater of niet. We hebben hier allemaal regels, dat moet wel. Vanaf tien uur moeten ze of een activiteit gaan doen, of ze moeten van het terrein af, behalve als het heel koud is. Ze krijgen de mogelijkheid om te gaan klussen, waarmee ze wat geld kunnen verdienen voor een pakje shag of zo. Vanaf vijf uur komen ze weer terug. Kijk, anders blijven ze de hele dag op bed liggen en gaan ze 's avonds aan de zwier, dat kunnen we niet hebben. Die structuur is goed als ze ooit weer in de maatschappij mee willen draaien.' Als iemand zich 's avonds of 's nachts aanmeldt, houden de beveiligers een intakegesprek. 'We vullen het intakeformulier in, plannen een afspraak voor de volgende dag met de woonbegeleiding en dan kunnen ze een douche nemen en krijgen ze een bed. Of ze nou onder invloed zijn of niet. De volgende dag wordt bekeken of ze kunnen blijven, of dat ze naar hun eigen regio terug moeten.'

CRISIS

Wim geeft om de mensen. 'Maar je moet wel oppassen dat je niet te betrokken raakt. Je moet wel in

de positie blijven waarin je ze terecht kunt wijzen of een sanctie kunt geven.' De moeilijkste doelgroep vindt hij de mensen met lastige ziektebeelden. 'Daar kun je zo weinig aan en voor doen. Zo was er in de oude Herberg een keer een vrouwtje dat zichzelf in brand stak. Gelukkig had ze een wijde broek aan en kon ik het vuur op tijd doven, zonder dat ze gewond raakte. Maar ze was helemaal in de war en ik was bang voor herhaling, dus ik belde de crisisdienst op. Eerst moest ik het helemaal aan de telefoon uitleggen en ongeveer drie uur later kwam er iemand. Toen was de vrouw uit moeheid al wat rustiger geworden. De mensen van de crisisdienst gingen met haar in gesprek, kwamen terug en zeiden: wij zien geen reden om haar op te nemen. Ik zeg: dan is er een probleem, want ik wil haar hier niet houden. Ze slaapt met anderen in één ruimte en ik vind dat veel te gevaarlijk. Maar daar hadden zij geen boodschap aan, dus ze vertrokken weer. Toen heb ik de politie gebeld. Die namen haar mee voor een halve nacht. 's Morgens om zes uur stond ze weer voor de deur van De Herberg.'

Door zijn werk is Wim heel anders naar mensen gaan kijken. 'Kijk, als je mensen dronken op straat ziet zwalken, dan denk je al gauw: laat ze toch aan het werk gaan. Maar nu weet ik dat er een heel verhaal achter zit. En door dat verhaal ga je heel anders naar zo'n man kijken. Dan weet je waaróm hij het doet. Hij kan z'n kind hebben verloren, failliet zijn gegaan, wie weet wat er gebeurd is. Mensen moeten niet te snel oordelen.' Wim voelt zich in zijn werk op zijn plek. 'Als beveiligers is het belangrijk dat je de mensen serieus neemt. Ze hebben het heel gauw in de gaten als je dat niet doet. En verder moet je altijd jezelf blijven. Het allerbelangrijkst is dat je een luisterend oor hebt voor de mensen. En als je dan af en toe ook positieve dingen meemaakt, ziet dat mensen weer goed terecht komen, dan denk je: daar doe ik het voor.'

(Oud-)Herbergbewoners vertellen...

EEN 45-JARIGE BEWOONSTER VERTELT...

'Ik heb veel verdriet in mijn hart. Ik heb een huis en persoonlijke bezittingen verloren. Mijn drie kinderen zijn bij hun vader. Als ik een huilbui heb, zoek ik een stil plekje of zuip me 'even' lam. Dat is mijn manier. In de Herberg voelde ik me opgelucht. Er ging een wereld voor me open. Daar merkte ik pas dat dingen niet altijd van jouw kant hoeven te komen. Het was een vreemdsoortig geluk.'

EEN 41-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Problematische jeugd, drank, drugs, gevangenis, depressie, de problemen stapelden zich op. Relaties, therapieën, begeleid wonen: ik hield het allemaal niet vol. Ze vonden me te lastig. Ik drink tegen de pijn, ik kan niet zonder. En toen kwam ik bij de Herberg terecht. Eerst was ik huiverig voor de junkies, maar die angst was ongegrond. Ik voelde me er uiteindelijk bovenal veilig.'

EEN 44-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Op een gegeven moment zat alles tegen. Eerst raakte ik m'n baan kwijt, toen m'n vrouw en kind en toen m'n huis. Ik ging eerst naar m'n zwager, en na een mislukte relatie heb ik een tijdje bij een vriend gezeten. Maar je wilt al je familie en vrienden ook niet voortdurend tot last zijn. Na een mislukte poging bij het Leger des Heils kwam ik in de Herberg terecht. Hier werd ik serieus genomen. Er werd naar me geluisterd, ik was er mens en geen nummer.'

EEN 30-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Op de afdeling acute psychiatrie in Raalte zeiden ze dat ik psychotisch was. Ik was ook in de war. Ik praatte in cirkels en werd verbaal steeds agressiever. Die opname werd een drama. Op een gegeven moment kwam ik in de resocialisatie terecht maar dat was ook niet echt succesvol. Ik raakte aan de coke, belandde op straat, kickte af, maar was nog steeds in de war. En toen kwam ik in de Herberg terecht. Het is een rare gewaarwording. Ineens zit je tussen de daklozen. Sterker nog: je bent er zelf één. Maar je kunt er heel goed aan je toekomst werken.'

EEN 32-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Na een ongelukkige jeugd en een zwerftocht langs familie en vrienden kwam ik in de Herberg terecht. Ik ben er geweldig opgevangen, maar het is natuurlijk niet iets waar je voor kiest. Het is wel het putje, daar wil je niet voor altijd blijven. Maar ik ben opgekrabbeld. Als is het heel zwaar, je moet gewoon proberen positief te blijven denken.'

EEN 59-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Ik pas hier niet. Het is allemaal een misverstand geweest. Ik ben vals beschuldigd, want ik zou mijn vader mishandeld hebben. Na een nachtje cel hebben ze me zonder geld bij de Herberg afgezet. Ze doen hier goed werk en de doelstelling is prima, maar voor mij is het te benauwend. Ik kan en wil er niet aan wennen. En dan te bedenken dat ik min of meer toevallig dakloos ben geworden. Dat is het ultieme bewijs dat de stap ontiegelijk klein is.'

EEN 54-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Het waarom is niet uit te leggen. Ik kan niet even die knop omdraaien. Ik ben al te ver gegaan, ik heb me neergelegd bij het daklozenbestaan. Ik was verslaafd aan de heroïne, de cocaïne, het bekende werk. Nu zit ik zwaar aan de methadon. Pillen of afkicken werkt voor mij niet. Ik werd er hartstikke gek van. Hier wordt niet zo moeilijk gedaan. Ik hoef niet zo heel veel meer in het leven. Dit is de plek waar ik wil blijven.'

EEN 61-JARIGE BEWOONSTER VERTELT...

'Ik heb in mijn leven veel verwacht, maar dít nooit! Ik ben na dertig jaar huwelijk gescheiden en vrijwel meteen daarna kreeg ik last van onverklaarbare, maar ondraaglijke pijnen. Dokters konden niets vinden. En alleen alcohol hielp. Het is een spirituele pijn die je met spiritualiën moet verdoven. De Herberg beviel me. Ik zal nooit meer negatief over zwervers denken: ze lijden allemaal.'

EEN 45-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Ik ben een 'financiële dakloze'. Door onvoorziene omstandigheden stapelden de schulden zich op en had ik op een gegeven moment geen dak meer

boven mijn hoofd. Maar ik voel me niet thuis in de Herberg. Het is natuurlijk geweldig dat het er is, maar ik ben niet die klassieke dakloze met verslavingen en problemen. Ik zwerf niet over straat. Ik ben niet zichtbaar en ik ben niet lastig. Maar dat maakt me niet minder dakloos. Ik doe hier elke dag klusjes, maar ik wil dolgraag écht werken. Als ik de kans maar krijg.'

EEN 39-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Vijf jaar geleden kreeg ik steeds meer last van paniekaanvallen en zware depressies. Ik was heel gesloten, somber en moeilijk benaderbaar. Ik raakte mijn vrouw en kinderen kwijt. Ik ging alcohol en drugs gebruiken, raakte in de schulden en werd uit mijn huis gezet toen men de illegale wietkwekerij ontdekte die ik daar had. Een opname in de psychiatrie heb ik verprutst wegens onaanvaardbaar gedrag. Zo kwam ik in de Herberg terecht. De mensen hier zijn behulpzaam en hebben het beste met je voor. Als ik er aan toe ben wil ik de stap naar de maatschappij weer maken.'

EEN 60-JARIGE BEWONER VERTELT...

'Toen mijn vrouw aan kanker overleed, ging het financieel gezien bergafwaarts. Mijn zoon en ik raakten ons huis kwijt en we hebben anderhalf jaar in tentjes gewoond. Uiteindelijk kwamen we in de Herberg terecht. De Herberg is er echt voor de mensen, hier zijn we geen uitschot! Iedere mand heeft wel een paar rotte appels, maar lang niet alle dak- en thuislozen zijn slecht. Wij kiezen hier echt niet voor. En mensen moeten niet vergeten dat de stap naar dakloos zeer klein is. Daar ben ik een perfect voorbeeld van.'

RIBW GROEP OVERIJSSSEL

De RIBW Groep Overijssel is een bestuursstichting die de RIBW Twente en de RIBW IJssel-Vecht aanstuurt en faciliteert. Op die manier willen we zorg dragen voor een samenhangend begeleidingsaanbod in Overijssel op het gebied van wonen, werken en welzijn voor mensen met psychische problemen.

Het is voor mensen met een psychische problemen vaak moeilijk om sociale contacten en relaties op te bouwen en om werk te vinden of te behouden. Soms hebben ze te maken met stigmatisering. In onze visie hebben deze mensen recht op ondersteuning om als gelijkwaardig burger in de samenleving mee te kunnen doen. Wij willen de cliënt helpen de regie op zijn leven weer in handen te

krijgen en zo inhoud en richting te geven. Dat doen we door hem te ondersteunen en faciliteren, zodat hij zijn autonomie kan versterken, zijn eigen keuzes kan maken en meer kansen kan creëren op een betere kwaliteit van leven.

De werkmaatschappijen RIBW IJssel-Vecht en RIBW Twente beschikken over woningen, activiteitencentra, werkstations, ontmoetingshuizen en kantoren in Steenwijk, Kampen, Zwolle, Raalte, Lemelerveld, Ommen, Hardenberg, Deventer, Enschede, Oldenzaal, Hengelo, Borne, Almelo, Haaksbergen, Losser en Nijverdal. Daarnaast wordt in de hele regio begeleiding geboden aan zelfstandig wonende cliënten. Kijk voor meer informatie op: www.ribwgroepoverijssel.nl

Verwijspraktijk Iselmond helpt RIBW-clënten over tandartsangst heen

Je mond weer open durven doen!

■ Normaal in de maatschappij functioneren heeft met zelfvertrouwen te maken. Zelfvertrouwen heeft te maken met je mond open durven doen. En je mond open durven doen is een stuk makkelijker als je een goed gebit hebt. Dat bedacht Begeleidster Wonen Trudi Spoor van de RIBW. Maar hoe die angst voor de tandarts, waar veel RIBW-clënten toch wel mee kampen, te overwinnen? De Zwolse verwijspraktijk Iselmond, enig in zijn soort in Nederland, bood de oplossing.

Het briljante idee ontstond een jaar geleden, toen Trudi voor haar SPW-opleiding een opdracht moest uitwerken. ‘Ik besloot een tandartsprojectje op te zetten’, vertelt ze. ‘We willen dat onze cliënten zo normaal mogelijk in de maatschappij functioneren en daarvoor moet je zelfvertrouwen hebben. Maar wat moet je nu als je zo’n slecht gebit hebt dat je niet durft te praten, laat staan te lachen? Ik dacht: laten we daar eens beginnen. Bij het gebit.’ Trudi ging op jacht naar een tandarts met feeling voor de doelgroep. ‘Eerst ben ik naar mijn eigen tandarts gegaan. Maar die bleek er niet in gespecialiseerd. Hij verwees me naar Iselmond. En dat was dè plek. Hier weten ze precies hoe ze om moeten gaan met mensen die al in geen jaren bij de tandarts zijn geweest en die een fikse drempelvrees hebben.’

VERWIJSPRAKTIJK

‘De eerste stap is het belangrijkste van alles’, zegt Officemanager Silvia Meijer van Iselmond. ‘Daar heb je heel wat zelfoverwinning voor nodig. En daarna is het een kwestie van het zelfvertrouwen opbouwen en de angst langzaam overwinnen, elk consult een stapje verder. Totdat je zo zelfverzekerd bent dat je letterlijk je mond weer open durft te doen. Het is prachtig om het verschil te zien tussen hoe mensen hier de eerste keer binnen komen, en de laatste keer de deur weer uit gaan. Compleet verschillende personen.’ Verwijspraktijk Iselmond startte begin 2010 met de doelgroep dak- en thuislozen, verslavingszorg en andere mensen die specifieke begeleiding nodig hebben. ‘Een begeleider kan de cliënt verwijzen, RIBW, Tactus, GGD, Leger des Heils’, vertelt Silvia. ‘De zorgverzekeraars vergoeden in principe de kosten voor mensen met een basisverzekering.’ Iselmond is uniek. ‘Mensen kunnen ook terecht bij de Jellinek kliniek in Amsterdam, maar verder is er niet veel keuze voor deze doelgroep.’

DANKBAAR WERK

Iselmond benadert de cliënten op een geheel eigen manier. ‘Wat wij doen is dat we de mensen niet in hokjes plaatsen’, legt Silvia uit. ‘Ieder mens is uniek, en als je daar van uit gaat heb je de eerste stap al gedaan. Niks is raar, onze tandarts, mondhygiëniste en tandartsassistente zijn wel wat gewend en ze weten precies hoe ze met de cliënten om moeten gaan. Eerst wordt er gepraat. Dan wordt er gekeken wat er moet gebeuren. En vervolgens worden nieuwe afspraken gemaakt. Soms duurt het een paar weken voordat er daadwerkelijk iets aan het gebit gebeurt. De cliënt moet er echt aan toe zijn.’ De behandeling is vaak lastig en complex. ‘Er moet vaak heel wat gebeuren en geduld is een schone zaak. Deze men-

Trudi Spoor, Ian Engebak en Silvia Meijer

sen hebben sneller de neiging om niet op te komen dagen, waardoor de tandarts een uur niks te doen heeft en de wachtlijst helaas langer wordt. Er is per cliënt meestal veel meer tijd nodig dan bij reguliere tandartscliënten. Maar het is ongelofelijk dankbaar werk. Je ziet mensen letterlijk groeien. Ze durven weer de straat op te gaan, sociale contacten aan te gaan, een baan te zoeken.’

OPGELUCHT

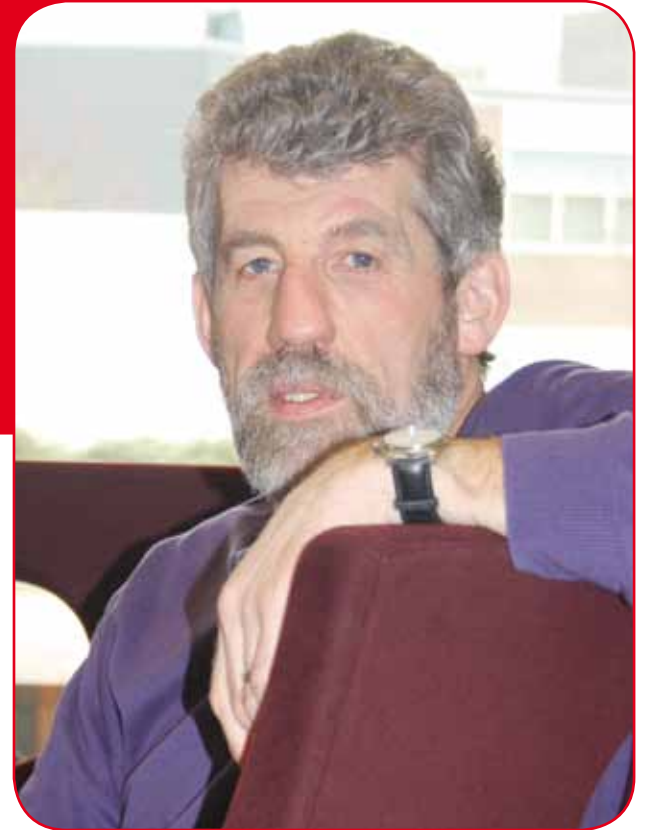
Ian Engebak is een van de RIBW-clënten die de stap naar Iselmond onder begeleiding van Trudi durfde te maken. ‘Heel vroeger was ik wel eens bij de tandarts geweest, maar de laatste jaren nooit meer’, vertelt hij. ‘Ik kreeg last van mijn verstandskiezen, dus ik moest eigenlijk wel wat. Eerst vond ik het wel eng, maar ik ben gegaan en het viel best mee! Ze letten heel goed op, als je je hand opsteekt omdat het pijn doet of zo, stoppen ze meteen. Het tandsteen is verwijderd en er zijn drie gaatjes gevuld. Ik was helemaal opgelucht dat het zo goed was gegaan. Na de eerste keer gaat het eigenlijk gewoon vanzelf. Nu moet ik mijn gebit goed onderhouden, dat is heel belangrijk. Ze hebben uitgelegd hoe ik dat moet doen. Ik ga nog een elektrische tandenborstel kopen.’ Behalve Ian hebben inmiddels ook een aantal andere RIBW-clënten hun tandartsangst overwonnen. ‘Twee mensen zijn over een paar weken uitbehandeld’, vertelt Trudi. ‘Een ander is onlangs wezen kijken. Dat was al een enorme overwinning. We gaan het net zolang proberen totdat hij uiteindelijk behandeld durft te worden.’ Haar project werkt. ‘De mensen vertellen me dat ze er veel meer zelfvertrouwen door hebben gekregen. Ze durven nieuwe stappen te zetten en contacten aan te gaan. Dat is heel mooi om te zien.’

DRUK

Iselmond heeft het druk, erg druk. ‘Het aantal cliënten groeit nog steeds’, vertelt Silvia. ‘De aanmeldingen stromen binnen. Sterker nog, we hebben nu een wachtlijst. Het is de bedoeling dat we gaan uitbreiden in de toekomst. Met menskracht en behandelkamers. We willen ervoor zorgen dat ook in deze hoek van de samenleving iedereen de kans krijgt om de mond weer open te durven doen. Letterlijk en figuurlijk.’

Het sociale hart van de woningcorporatie

Als je een postorderbedrijf niet betaalt, krijg je op een gegeven moment de deurwaarder aan de deur. Betaal je je huur niet, dan gaat de woningcorporatie eerst met je in gesprek om te vragen wat er aan de hand is en hoe het verder moet. Zo ook SallandWonen in Raalte. 'We zijn geen hulpverleners, maar we hebben wel een sociale taak', zegt manager sociaal beheer Jan van Hittersum.

■ SallandWonen is een woningcorporatie in de gemeenten Raalte en Olst-Wijhe en heeft circa 5.500 woningen in haar bezit. Naast het beheer van de woningen is de organisatie actief op het gebied van wijk- en dorpsontwikkeling door renovatie en vervangende nieuwbouw. Het realiseren van koop- en huurwoningen draagt bij aan de volkshuisvestelijke doelstelling van de organisatie. 'Toen we werden gevraagd om te participeren in Daklozenopvang De Herberg, hebben we wel even nagedacht', vertelt Van Hittersum. 'Maar we besloten mee te doen. Daklozen zie je dan wel vaak alleen in de grotere steden, omdat ze daar naar toe trekken, maar dakloosheid ontstaat ook in de regio. En dan is het goed als je een organisatie als De Herberg achter de hand hebt.'

FEELING

Ook in de regio Raalte en Olst-Wijhe komen huisuitzettingen voor, ongeveer vijf à zes keer per jaar, schat Van Hittersum. 'We ontruimen echter niet zomaar, daar gaat heel wat aan vooraf. Op de eerste van de maand moet de huur altijd vooruit betaald worden. Als dat na negen dagen nog niet is gebeurd, krijgt de huurder een herinnering. Na twintig dagen volgt de eerste aanmaning. Op de negende van de tweede maand sturen we een vrij strenge brief en dan aan het eind van de tweede maand schakelen we de deurwaarder in. Maar voordat die tweede maand is aangebroken leggen we contact met de huurder om te vragen wat er aan de hand is. We proberen een regeling te treffen zodat de huur vanaf die tweede maand wel weer gewoon betaald wordt, en dan maken we afspraken over die ene maand huur die nog niet voldaan is.' Uit dat contact kan blijken dat er niet alleen sprake is van een huurprobleem, maar dat de problematiek veel complexer is. 'Wij gaan er anders mee om dan een energieleverancier, een telefoonaanbieder of een

postorderbedrijf. Onze woonconsulenten en huurincassomedewerkers voelen het aan als er meer aan de hand is en schakelen desgewenst een hulpverlenende instantie in.'

OVERLEG

SallandWonen schuift maandelijks in zowel Raalte als Olst-Wijhe aan bij het overleg tussen maatschappelijk werk, gemeente, RIBW en politie. 'We bespreken personen of gezinnen waarvan ingeschat wordt dat die problemen hebben en wellicht wel wat hulp kunnen gebruiken', legt Van Hittersum uit. 'Als woningcorporatie hebben we een signaleringsfunctie, maar we zijn geen hulpverleners. Als onze mensen inschatten dat er iets aan de hand is, kan de situatie ingebracht worden in dit overleg en kan de juiste instantie worden ingeschakeld. Dat is belangrijk. Ons doel is niet om te mensen uit te zetten, maar juist om ze gehuisvest te houden. Dat is het uitgangspunt.' Binnen de woningcorporatie is soms wel discussie over hoe ver je daarin moet gaan. 'Financiële mensen denken veel rechtlijniger, die vinden dat je gewoon moet betalen voor wat je huurt of koopt. De sociale medewerkers hebben wat meer consideratie. Er zijn gewoon mensen die het niet zo goed redden in het leven als jijzelf. Het lukt hen niet, of ze hebben gewoon domme pech. Dat moet je soms gewoon accepteren.'

KINDEREN

Als bewoners hun huis uitgezet moeten worden zijn ze voor die tijd meestal al met de noorderzon vertrokken. En als er toch daadwerkelijk mensen uit hun huis moeten worden gehaald, zet Salland ze niet pardoos op straat, maar zoekt tijdelijk onderdak. 'Zo hadden we een keer met een gezin met twee kinderen te maken waar echt niets mee lukte', vertelt Van Hittersum. 'Het ging niet om huurschuld, maar er was constant sprake van overlast, ze gingen niet goed met de woning om, overal was troep en de burens klaagden voortdurend. Ondanks herhaalde waarschuwingen veranderde niets. Ze moesten hun huis uit, maar we wilden niet zomaar twee kleine kinderen op straat zetten. Die kunnen er ten slotte niets aan doen. Dus toen hebben we geprobeerd ze tijdelijk in De Herberg te huisvesten. Helaas was er op dat moment geen plek voor een gezin. Uiteindelijk hebben we ze in een flatwoning kunnen plaatsen op basis van het 2^e kansbeleid.'

EX-GEDETINEERDEN

Tegenwoordig is er ook meer aandacht voor huisvesting voor ex-gedetineerden. Die moeten nadat ze hun straf hebben uitgezeten ook een plek hebben om te wonen. Ook in Raalte loopt men tegen het probleem aan, zegt Van Hittersum. 'Moet je iemand die net uit de gevangenis komt meteen een woning geven terwijl anderen daar jarenlang op moeten wachten? Of laat je hem op straat zwerven zodat je het zicht op deze persoon verliest en hij veel meer kans heeft om terug te vallen? Het is een lastige vraag. Er zijn woningcorporaties die twee of drie woningen beschikbaar stellen voor ex-gedetineerden, maar zover zijn wij nog niet. Op dit moment proberen we een jongere ex-gedetineerde bij een project voor begeleid wonen onder te brengen. Zodat hij een steuntje in de rug krijgt op de weg terug naar de maatschappij.'

SAMEN DOEN

In de dertig jaar dat Van Hittersum in het 'woonvak' zit, is er veel veranderd. 'De taken van woningcorporaties zijn sterk uitgebreid in die tijd. Vroeger was je er alleen voor het woninkje, nu ben je er ook voor de leefbaarheid. Soms wordt er wel eens teveel op je schouders geschoven door gemeentelijke overheden op het gebied van de leefomgeving. Wij moeten ook op de kleintjes letten. En verder is in die dertig jaar de algemene mentaliteit veranderd. Mensen zijn individualistischer geworden. Ze moeten constant op hun tenen lopen, want om financieel rond te komen heb je per gezin toch wel minimaal anderhalf inkomen nodig. Iedereen is druk, en men is al blij als men het binnen het gezin redt in deze 24-uurs economie. Laat staan dat men ook nog oog voor een ander heeft. Dat is jammer. Een beetje begrip voor elkaar zou zo mooi zijn. Ik hoop dat het besef weer gaat groeien dat je het samen moet doen in de samenleving.'

De Herberg wordt mede mogelijk gemaakt door de volgende woningcorporaties: SallandWonen Raalte, Beter Wonen Vechtdal in Hardenberg, Woonconcept Meppel, Wetland Wonen Vollenhove, Woningstichting Vechthorst Dalfsen, Beter Wonen IJsselmuiden, Woningstichting SWZ Zwolle, Woningstichting Openbaar Belang Zwolle en deltaWonen Zwolle.

‘Als je een stempel krijgt ben je de lul’

Erwin (38) woont sinds enkele maanden in De Herberg.

Hij maakt prachtige kunstwerken en heeft een geheel eigen visie op de maatschappij, de wereld en het leven.

■ ‘Toen ik achttien was kwam ik in de GGZ terecht. Ik kreeg de diagnose schizofrene stemmingsstoornissen. Schizofrenie is niet te genezen, zegt men. Maar stemmingsstoornissen wel, als ik het een beetje rustig aan doe. En het lukt aardig, ik krijg steeds meer grip op mezelf. In eerste instantie was ik totaal onwetend. Als je aan schizofrenie denkt, denk je meteen aan stemmen die je hoort, aan opdrachten die je krijgt van die stemmen. Je denkt aan mensen die denken dat ze Napoleon zijn, of die zich heel paranoia gedragen. Ik heb heel lang in een geestelijk isolement geleefd met dat ziektebeeld. Je wereldbeeld raakt verwrongen door de opvoeding, school, maatschappij. Als puber ben je rebels en geef je iedereen de schuld. Toen dacht ik dat ik niet klopte, dat ik anders was dan de anderen, dat ik een soort monster was in de ogen van anderen. Je hebt mensen die nemen alles klakkeloos aan en doen daar hun voordeel mee. Ik niet, ik was heel koppig en eigenwijs, ik wilde alles weten, het knaagde, het klopte niet, wat ik voelde met wat ik wist. Ik kreeg geen antwoorden. Ik zonderde me af, ging muziek luisteren, naar buiten turen, dromen. Ik raakte in een isolement. Wat ik miste was een klankschaal en heldere transparantie. Maar als ik eerlijk ben kon ik dat toen ook niet verwachten als je heldervoelend, helderhorend, helderziend bent. De mensen om mij heen waren nuchter en realistisch. ‘Wat je niet ziet

dat bestaat niet’, zeiden ze. Maar ja, elektriciteit zie je ook niet, zuurstof zie je ook niet. Er is gewoon meer in de wereld dan men kan waarnemen.’

VLUCHT

‘In de loop der jaren werkte ik in de agrarische sector, ik was redacteur bij een tijdschrift, ik probeerde van alles. Een van de redenen waarom ik uit Nederland wegging is het surplus aan woorden. Er wordt in zoveel verschillende talen gesproken. Je hebt maatschappelijke taal, religieuze taal, politieke taal, GGZ-taal, straattaal, bedrijfstal, we leven in een modern Babylonië qua taalgebruik. Men communiceert steeds meer, maar vervreemdt van elkaar door de verschillende taalgebruiken. Men kletst langs elkaar heen en niemand luistert meer. Daardoor ontstaat steeds meer afstand tussen de mensen onderling. Iedereen draait maar wat om elkaar heen, en niemand komt tot de kern. Men is de weg kwijt zonder dat men er zich van bewust is. ‘Wat zeur je toch’, zullen mensen zeggen. ‘Je leeft in een van de rijkste, meest luxe landen ter wereld.’ Maar dat sociale isolement waar velen van ons in verkeren, inclusief ikzelf, kon ik niet meer verdragen. Mede daarom ben ik twee jaar geleden vertrokken. Ik wilde ook weg uit onvrede met mezelf. Ik ben heel lang blijven hangen in de vraag: wie ben ik. Soms ken je anderen nog beter dan jezelf. Om mezelf te ontdekken en om een nieuw leven te beginnen ging ik naar Egypte. Daar heb ik bijna een jaar geleefd. Het ging niet goed. Een paar maanden geleden ben ik totaal uitgeput naar Nederland teruggekeerd. Ik ben alleen maar in mijn idee bevestigd dat de wereld een aflopende zaak is. Maar je kunt geen kant op, je hebt het er maar mee te doen. Nu zit ik in De Herberg.’

TOENADERING

‘Een aantal maatschappelijke zaken hebben mijn interesse. Waar ik bijvoorbeeld al een hele tijd over nadenk is het volgende: ik hoop dat er ooit een dag komt waarop er toenadering plaats vindt tussen spiritueel Nederland, dus het alternatieve circuit en de GGZ. De GGZ heeft al meer dan zestig jaar lang dezelfde visie, hetzelfde denkbeeld en dat laat men domineren ten koste van alles. Men zoekt geen toenadering tot geestelijke alternatieven via zogenoemde gene zijde. Wat mij betreft moet er een goede, stevige brug komen te staan tussen spiritualiteit en de GGZ. Zodat schizofrenen, bipolairen,

autisten, mensen met DIS, ADHD, PDD NOS, borderlinestoeornissen en dat soort ziekten en/of handicaps niet bij voorbaat op starre wijze ongeneeslijk verklaard hoeven te worden. Wat de GGZ zou moeten doen is de visie loslaten waarbij alleen medicijnen en systematische therapieën heilzaam zouden zijn. Die werken slechts gedeeltelijk of helemaal niet en het betreft alleen symptoombestrijding. Ze zouden een keer werkelijk en waarlijk geestelijke professionals in moeten zetten die werken met de kracht van de Almachtige God of de Levende Vader of Allahu Akbar of hoe je het ook maar noemen wilt. Ook de GGZ moet beseffen dat er maar één Almachtige is. Als alle krachten gebundeld worden in een multidisciplinair geheel, kunnen veel meer mensen geholpen worden. Dan is er weer hoop! Ik heb zelf ook al heel lang contact met gene zijde. Meestal praat ik daar niet over. Het is een vaag gevoel, maar ik voel het. Werken op dit gebied betreft lef hebben, durven ondernemen op een zwaar onontgonnen gebied. Daarnaast doen ook goede vaders en moeders die veel liefdevolle en kwalitatieve aandacht besteden aan hun gezin en omgeving wonderen. Hiermee beschuldig ik niemand, maar leg ik het accent met name op gedrag en ‘overerfbaar’ gedrag tot in vele generaties ervoor. Dus, sans rancune naar mijn ouders.’

STEMMENHOORDERS

‘Tegenwoordig gaat men er gelukkig al van uit dat je gezonde stemmenhoorders hebt en ongezonde stemmenhoorders. Ik hoor sinds mijn achttiende stemmen, het waren een soort oude wonden, van het gepest worden, tekortkomingen in de opvoeding. Ik wist dat er iets niet klopte en ik was me ervan bewust van dat ik een psychose had. Dat is heel ongebruikelijk. Toen reageerde ik paniekerig. Ook hoorde ik een tijdlang geen stemmen, gewoon rustig, zonder medicatie in de natuur. Momenteel gebruik ik medicijnen, daar word ik een stuk rustiger van. En nu hoor ik goede stemmen, positief, opbouwend. Bijna Bijbels, ik heb er anders geen naam voor. Ze bieden troost, hulp, hoop en vrede in één keer. Ze zijn er eigenlijk altijd geweest. Het onzichtbare zal zichtbaar worden. Je zou het openbaringen kunnen noemen, of visioenen. Je zou me een nieuwtijds-schizofreen kunnen noemen. Maar je moet altijd uitkijken met een stempel. Stempels kunnen zo gemeen zijn. Als je een stempel krijgt ben je de lul. En ik heb een hekel aan het woord schizofreen. Dat was ook een van de redenen dat ik uit Nederland vertrok: toen een schizofreen in België twee volwassenen en drie kinderen in een crèche vermoordde. Dat trok ik me aan en daar wilde ik niet mee geassocieerd worden. Ik werd bang en wilde weg. Ik ben niet Jezus, dat was 2000 jaar terug, en ik voel mij ook geen verheven meester van het licht. Het spijt mij verschrikkelijk dat er zoveel psychiatrische excessen zijn de laatste tijd, ik maak mij nu ook zorgen.’

Hoe je een slechte start in het leven recht kunt zetten

'Ik zie de toekomst helemaal zitten'

Ooit was Amenda Rosa (19) een rebelse puber met wie geen land te bezeilen was. Nu woont ze begeleid en heeft ze meer zelfstandigheid en vrijheid gekregen. 'Er wordt niet meer over mijn hoofd heen van alles besloten', zegt ze. 'Nu gaat het prima met me.' Amenda zit bij de stichting BYou die teambuildings-trajecten organiseert waaraan jongeren meewerken.

'Bij de RIBW waar ik woon, stelden ze me voor om bij BYou te gaan', legt Amenda uit. 'Byou zet kansarme jongeren in bij trainingen aan bijvoorbeeld politie, brandweer en jongerenwerkers. Dat leek me erg leuk. En het is ook heel leuk. Je steekt er veel van op. BYou geeft je veel zelfinzicht. We moeten de ander triggeren, dat is heel leuk om te doen. Je leert veel van jezelf en je leert ook welke houding het beste bij de ander werkt. Ik denk bijvoorbeeld dat politiemensen het meest bereiken als ze een open houding hebben en aanspreekbaar zijn. Ze moeten zelfbeheersing en gezag uitstralen. Als je dat niet hebt als agent, dan word je niet serieus genomen. Hoe meer zelfbeheersing, hoe meer je zelf de situatie beheerst.' Om geld in te zamelen voor een drempelloos inlooppunt voor kansarme jongeren organiseerde BYou in januari in samenwerking met ROC Landstede de actieweek 'Verleg je grenzen'. Het begon met een 24-uurs survival waaraan meer dan 250 kansarme jongeren, studenten, zwerfjongeren en docenten meededen. Daarna waren er allerlei activiteiten. Zo werd er in het centrum van Zwolle een enorm kartonnen huis van 750 dozen gebouwd, als symbolische opvang. Amenda deed

ook mee tijdens de week. 'Het was heel gaaf. Ik heb een goede klik met de andere jongeren. De mensen die meededen verlegden letterlijk hun grenzen, maar ook figuurlijk. Doordat er zoveel verschillende doelgroepen meededen, krijg je een opener blik. Het is natuurlijk heel moeilijk om geen vooroordelen te hebben, maar het is toch het beste. Iedereen is anders, iedereen is een individu.'

Amenda had een slechte start in het leven. Ze kreeg in het begin nooit de steun en liefde die een kind normaal zou moeten krijgen. 'Ik was heel rebels. Op m'n dertiende ben ik in een pleeggezin terecht gekomen. Mijn pleegouders zijn heel lief, maar ook daar ging het gewoon niet meer. Na twee jaar werd ik naar een internaat gestuurd. Ook daar ging het niet goed. Ik hou er niet van dat iedereen maar beslissingen over mij neemt. Toen ik bij de RIBW terecht kwam, mocht ik zelfstandig zijn. Ik kreeg de vrijheid die ik nodig had en nu kan ik mij heel goed ontwikkelen.'

De relatie met haar pleegouders is ook weer prima. 'Ik heb veel contact met hen. Zij zijn echt mijn ouders, mijn mama en papa gewoon. Kijk, ik heb een tijdlang ook tegen hen geschreeuwd, maar ik schreeuwde tegen iedereen. En ze waren geweldig. Ze zeiden: het maakt niet uit hoe, het maakt niet uit wat, we blijven voor je gaan. En ze staan nog steeds achter me.' Amenda is zeer positief over de toekomst. 'Ik ga door met BYou. En verder ga ik sparen voor de opleiding schoonheidsspecialiste. Ooit wil ik mijn eigen health spa hebben, m'n eigen beautysalon. Ik zie de toekomst helemaal zitten!'

PORTRET

'Ik heb hem op de knieën gedankt'

Theo is 52 en woont in de Herberg. 'In mijn leven heb ik zes banen gehad. Ik was behanger, schilder, verhuizer, ramenlapper, fabrieksarbeider en chauffeur. Maar ja, ik werd te oud. Jongere mensen waren goedkoper. Ik kwam op straat terecht toen mama overleed na een beroerte. Papa kon het alleen niet meer aan en ging naar het verpleeghuis. Hij vroeg of ik een erfenis wilde hebben, maar wat moet ik met geld? Geef dat maar aan de arme kindertjes in het buitenland, die het hard nodig hebben. Ik hoef geen geld. Nu zijn allebei mijn ouders overleden en dat was een wereld vol verdriet voor mij. Ik ging drinken en niks interesseerde me meer. Ik dacht, als het zo moet dan pleeg ik zelfmoord. En toen hebben ze me naar een herstellingsoord gebracht. Ik heb alle klinieken van Nederland gezien en ik heb zestien keer gezeten. Elke keer kwam ik weer op straat en dan sliep ik onder afdakjes en in portieken. Op een gegeven moment zei de politie: 'ga maar naar Joop'. Ik dacht: hoe kan ik nu bij die man aankloppen. Maar ik mocht blijven in de woonwagens en ik kreeg lekker eten en daarom heb ik hem op de knieën gedankt en voor hem gebeden. De laatste keer dat ik in het huis van bewaring heb gezeten, was toen ze van de oude naar de nieuwe Herberg gingen verhuizen.

Ik had iemand in elkaar geslagen en ik had ingebroken bij de GGD, omdat ik een kop koffie wou en ze daar een koffieautomaat hebben. Ooit kwam ik op een forensisch psychiatrische afdeling terecht en daar zeiden ze: 'Theo, jij bent helemaal niet gek! Je bent alleen maar voor tien procent schizofreen en daar gaan we je wat medicijnen voor geven.' Bij die medicijnen mag ik echt niet drinken, anders gaat het niet goed. Toen ik de laatste keer vrij kwam, wist ik niet wat ik moest doen. Ik kon niet meer achter bij Joop terecht, maar toen kwam ik dus bij de nieuwe Herberg. Ik dacht: 'wat nou dan!' Maar ik woon er nu en ik heb een eigen badkamer. Ik heb nog nooit een eigen badkamer gehad. Ik heb een televisie en mijn hobby's zijn boksen, voetbal en formule 1-wagens.

Ik weet nog dat we ooit op Rudi Lubbers hadden gewed toen die tegen Muhammed Ali bokste, en hij won! Rudi Koopmans kon er ook wat van. Vroeger ging ik altijd boksen kijken. Ik had een heel mooi leven tot mijn ouders stierven. Maar nu in De Herberg heb ik het ook goed. Ik ben veel minder agressief geworden nu ik een eigen kamer heb. Ik ga elke zondag naar de kerk in de Peperbus, het symbool van Zwolle. Ik probeer me aan de tien geboden te houden. Soms mislukt dat wel eens, maar toch. Ik wil niet meer in de gevangenis te komen, want na zestien keer is het wel mooi geweest. Joop van Ommen heeft me uit de pleuris geholpen.

Als hij er niet was geweest, was ik vast al dood geweest.'

Gelukkig is er altijd nog de Voedselbank

Elke eerste en derde vrijdag van de maand komen om en nabij de 250 mensen die niet genoeg geld hebben om eten te kopen, een voedselpakket halen in een loods van Schaepmans Lakfabrieken aan de Friese Wal in Zwolle. Al die vrijdagen zorgt een groot aantal van de in totaal ongeveer veertig vrijwilligers van de Voedselbank Zwolle dat die pakketten klaar staan. En zij doen dat heel trouw. ‘We hoeven nooit roosters te maken’, vertelt secretaris/penningmeester/woordvoerder Ad Marijs. ‘Er komen altijd genoeg vrijwilligers opdagen.’

■ De meeste mensen staan er niet bij stil, maar in onze samenleving zijn er medemensen die geen geld hebben om eten te kopen. De criteria van de Voedselbank liegen er niet om: alleenstaanden met een maandelijks besteedbaar inkomen van minder dan 175 euro komen in aanmerking. Bij meerpersoonshuishoudens komt daar per volwassene 60 euro bij, per kind ouder dan 13 jaar 50 euro, en per kind jonger dan 12 jaar 25 euro bij. Dus een gezin met twee ouders en twee kinderen van 10 en 15 jaar moeten een besteedbaar inkomen van minder dan $175 + 60 + 50 + 25 = 310$ euro per maand hebben om in aanmerking te komen. ‘We moeten ons echt aan deze criteria houden, als je eenmaal begint met schuiven, is het eind zoek’, legt Ad uit. Er zijn drie vormen van voedselpakketten, voor grote gezinnen, kleinere gezinnen en alleenstaanden. Er zit van alles in, van knakworsten, frisdrank, brood, vlees en groenten tot aardappelpuree, koekjes, meel en soms zelfs een boekje. ‘We controleren goed op houdbaarheid, vooral van de verse spullen zoals groente en vlees.’

IEDEREEN DRAAGT BIJ

Een deel van het voedsel wordt ingezameld door kerken. ‘Mensen geven via de kerk een gedeelte van hun boodschappen aan de voedselbank, dat is heel fijn’, vertelt Ad. ‘Er zijn ook bedrijven in de omgeving die voedsel geven. Zo is er de ambachtelijke

bakker De Hoop uit Hattemerbroek die echt heerlijk brood voor ons bakt en invriest, geweldig is dat. Maar het meeste voedsel komt uit Rotterdam. Daar is als een soort verzameldepot van Voedselbanken waar de levensmiddelenindustrie het voedsel dat over is brengt, en dat wordt dan weer verdeeld over de ongeveer 60 voedselbanken in Nederland.’ Ad is blij met het gebouw waar ze in zitten. ‘Deze loods van Schaepmans Lakfabrieken kost ons helemaal niks, dat is ook heel belangrijk. Wij zijn wel eens bezig geweest met een pand van de gemeente, maar dan betaal je meteen duizenden euro’s aan gas en elektra en onroerendzaakbelasting. Hier is alles niet alleen voor niks, de mensen zijn ook altijd bereid om wat voor ons te doen. Dat is fantastisch.’ Iedere zichzelf respecterende gemeente heeft wel een voedselbank, of stelt zich in verbinding met een voedselbank in de buurt. ‘Een aantal dorpen op de Veluwe zijn bij ons aangesloten en ook Nieuwleusen wil graag samen met Zwolle iets organiseren.’

FINANCIËLE GIFTEN

De voedselbanken in Nederland zijn particulier initiatief. ‘De overheid heeft in principe niets met de Voedselbank te maken’, zegt Ad. ‘Hoewel we natuurlijk wel banden hebben. Zo worden mensen vanuit de schuldhulpverlening naar ons verwezen. De meeste intakes komen via de hulpverlening, van overheid of van particuliere stichtingen zoals Humanitas of Leger des Heils.’ De Voedselbank heeft een paar keer wat subsidie gehad. ‘Maar als het niet nodig is, dan krijgen we het niet. Het geld komt van collectes, maar ook van serviceclubs als de Rotary of Lions en een enkele keer een particulier.’ Ondanks recessie blijven die giften wel komen. ‘Het leeft onder de mensen, het is een manier om de samenleving bij elkaar te houden, de wens om de welvaart redelijk te verdelen leeft sterk. En er is gewoon ook heel veel compassie. Dat is mooi om te merken.’ Het geld wordt goed besteed. ‘Zo hebben we rollenbanen en een bestelwagen aan kunnen schaffen.’

HET KAN IEDEREEN OVERKOMEN

Behalve de doelstelling om mensen te helpen die

Uit het gastenboek: ‘Ik ben blij dat jullie mij zo goed helpen. Ik ben alleen komen te staan en als ik alle vaste lasten zou moeten betalen hou ik van mijn uitkering per maand 47 cent over om te eten. Jullie weten ook dat dit natuurlijk niet kan. Ik ben blij dat jullie zolang als nodig is elke twee of drie weken mij van voedsel mogen en kunnen voorzien. Lof aan alle vrijwilligers.’

Uit het gastenboek: ‘Ik zit tijdelijk zonder inkomen en wacht op uitkering en nieuwe baan. Geweldig dat dit bestaat. Ook nog koffie en een koekje. Tijden niet meer gehad. Geweldig. Dank aan alle medewerkers die zich hier inzetten.’

geen eten kunnen betalen, heeft de Voedselbank nog een andere doelstelling. ‘Het gaat ons ook om verspilling tegen te gaan. Twintig tot dertig procent van het voedsel wordt weggegooid. Dat komt vooral omdat winkels liever weggooiden dan nee verkopen. Wij willen dat er minder spullen worden weggegooid in de samenleving.’ Het aantal voedselpakketten dat uitgedeeld wordt, schommelt al anderhalf jaar rond de 250. ‘We weten niet wat de toekomst brengen zal’, zegt Ad. ‘De zorgtoeslag daalt, de kosten gaan omhoog, de gevolgen van de recessie komen nu bij de consument en is vaak aan de onderkant van de samenleving het meest voelbaar. Voor mensen die al van weinig moeten zien

Uit het gastenboek: *‘Ik ben erg blij dat er een instantie als de voedselbank bestaat. Eigenlijk had ik niet verwacht dat ik de voedselbank nodig zou hebben, maar nu ik in de schuldsanering zit en rond moet komen van een paar tientjes in de week ben ik blij dat ik er terecht kan. De mensen zijn er erg vriendelijk en de koffie is goed Bedankt en vriendelijke groet!’*

rond te komen scheelt een paar tientjes ontzettend veel.’ Volgens Ad vallen er bij elke regering mensen buiten de boot. ‘Ik ben niet iemand die de overheid de schuld geeft van het feit dat er arme mensen zijn. Het is gewoon een combinatie van ellende en soms domme pech. Baan kwijt, partner kwijt, kind ziek, er kan van alles gebeuren in een mensenleven. En voor je het weet stapelen de problemen zich op en kom je er niet meer uit. Er zijn zoveel factoren die een rol kunnen spelen waardoor mensen geen eten meer kunnen betalen.’ Gelukkig is er dan altijd nog de Voedselbank. Het is koud in de loods, en het is nogal wat gesjouw en heen en weer geloop. Wat maakt dat de vrijwilligers dit volhouden? ‘Het is gewoon gezellig’, lacht Ad. ‘We hebben onderling een band gekregen, het is geen enkel probleem om het vol te houden. En kijk, al die mensen die de voedselpakketten halen, helpen ons ook. Ze houden ons van de straat!’

VOLDOENING

Esther is sinds eind april vrijwilligster. ‘Ik wilde al langere tijd vrijwilligerswerk doen op mijn vrije dag. En toen kwam dit op mijn pad. Mijn vader is

Uit het gastenboek: *‘Het is super dat dit bestaat, het is altijd leuk en gezellig hier.’*

dominee, dus ik had al veel te maken gehad met mensen aan deze kant van de samenleving. Ik help ’s morgens mee met inpakken. Een paar weken geleden was ik er ook voor het eerst ’s middags, bij de uitgifte. De mensen melden zich aan en krijgen een bonnetje. Als ze willen kunnen ze een kopje koffie drinken. Het zijn allemaal verschillende mensen die gebruik maken van de voedselbank, dat vond ik heel frappant. Het kan gewoon iedereen overkomen.’ Esther vindt het dankbaar werk. ‘Mensen zijn er heel blij mee. Je bent nuttig bezig, het geeft veel voldoening, het is leuk om te doen en bovendien is het gezellig.’

WARM WELKOM

Joke werkt sinds twee jaar mee. ‘Je moet er tijd voor hebben en je moet dit soort werk leuk vinden. Ik heb een heleboel kennissen die zeggen: leuk dat je het doet! Dus dan zeg ik: kom een keer mee dan!

Maar dan houden ze toch af, hahahaha. Ik werk bij de Franciscaanse Beweging, ik geef cursussen geloofsverdieping en dergelijke. Franciscus ageerde tegen alle rijkdom die er was en tegen alle standsverschillen, hij zette zich in voor de zwakkeren in de maatschappij, mensen die het slechter hebben dan wij. Het past dan ook echt bij mijn wereldbeeld om hier te werken. Ik vind het wel heel bijzonder om hier te werken. Mensen zijn heel blij als je ze een warm welkom geeft. “Normaliter word ik met de nek aangekeken”, zei iemand, “maar hier word ik aardig behandeld, dat is fijn.” Ik vind het geweldig om hier met al die betrokken mensen samen te werken.’

MENSEN MET EEN BEPERKING

Liselotte doet sinds vorig jaar mei vrijwilligerswerk bij de Voedselbank. ‘Ik vind inpakken en zorgen dat het pakket er mooi uit ziet, best leuk werk. Het is gezellig en de tijd vliegt. Ik ben moslima en ik wil wel graag laten zien dat ook moslims zeer begaan zijn met mensen. In eerste instantie had ik verwacht dat veel bijstandsmoeders met kinderen gebruik

Uit het gastenboek: *‘Heel goed en mooi dat dit hier is. Je wordt hier zeer vriendelijk benaderd. Ik hoop dat dit nog lang zal mogen bestaan zodat mensen die het niet zo breed hebben toch nog het idee hebben dat ze er niet alleen voor staan. Zelf voel ik me hier niet zo op mijn gemak, maar het zij zo. Ik wens iedereen die hier komt alle goeds en een beter leven.’*

zouden maken van de voedselbank. Maar toen ik voor het eerst hielp bij uitdelen, zag ik heel veel mensen die een lichamelijke beperking hadden. Mensen met een scootmobiel, mensen die hun boodschappentas nauwelijks konden vasthouden. En toen dacht ik: wat erg dat je het dubbel voor de kiezen krijgt. Één beperking én in armoede moeten leven. Je ziet echt wel dat het mensen zijn die de pakketten ook echt heel hard nodig hebben. En als dan iemand tegen me zegt: “jullie zijn m’n zonnetjes, m’n dag is weer goed”, dan weet ik precies waarvoor ik het doe.’

GEESTELIJK WELBEVINDEN

Ook Ieke wil echt wat voor de cliënten betekenen. ‘We willen dat de mensen voelen dat ze hier terecht kunnen. Dat ze ondanks hun armoede waardig behandeld worden. Het gaat niet alleen om eten

Uit het gastenboek: *‘Al een aantal maanden naar de voedselbank. De mensen altijd vriendelijk en belangstellend. Als ik thuiskom het enthousiasme en de nieuwsgierigheid: wat zit er deze keer in de tassen?’*

Uit het gastenboek: *‘Ik vind het heel bijzonder dat jullie vrijwilligers vanuit jullie hart dit werk voor ons doen. Jullie accepteren ons en helpen ons met een blij gezicht. Ik voel me hier welkom en het gastvrije onthaal voor een kopje koffie doet mij goed. Heel erg bedankt.’*

wat mij betreft, maar ook om het geestelijk welbevinden. Het is hier koud en hol en kaal, maar toch vinden ze dat stukje warmte. Daar gaat het mij om. Met kerst proberen we wat extra’s in de pakketten te doen. Het is prachtig dat bedrijven daaraan meewerken. Zo heeft een fabrikant kaas per pond verpakt beschikbaar gesteld. Geweldig is dat. Ik vind het heel belangrijk dat kerst ook voor de mensen die van de Voedselbank gebruik moeten maken mooi en warm zal zijn.’

Op verzoek van Joop van Ommen levert de auteur van onderstaand verhaal, ondanks dat hij geen schrijver is, een bijdrage voor de Herbergkrant.

Ingezonden

“Niemand op straat!!!”

Een waar verhaal...

Gelukkig hebben we in de Herberg goede afspraken: “niemand op straat” (Herbergkrant 02, Column Joop van Ommen). En deze afspraken worden nagekomen. Leest u maar...

“downs”. David had een goed stel hersens en een paar “gouden” handen. Je kon op hem aan, hij stond altijd klaar voor een ander maar vergat dat hij ook een zorgplicht voor zichzelf had. Gelukkig had hij jarenlang een goed onderdak d.m.v. een huurwoning. Met de administratieve hulp van zijn vader kon worden voorkomen dat hij werd afgesneden van het gebruik van eerste levensbehoeften zoals gas, water, elektra en telefoon. Totdat het moment aanbreekt dat hij deze zekerheden opgeeft door zich te storten in een “avontuur” van te hoog gegrepen idealen. Zijn verslaving doet hem de das om. Hij kan zich er, ondanks verwoede pogingen, op basis van vrijwilligheid, niet aan onttrekken. Het lukt hem niet om af te kicken. Hij raakt dakloos. Hij komt in een zwervend bestaan terecht. Regelmatig moet hij een beroep doen op het Leger des Heils, overdag en ‘s nachts. Hij hoefde niet buiten te slapen, totdat... Wanneer de nood het hoogst was, wist de thuisbasis voor een oplossing te zorgen. Totdat die ene keer aanbrak en ook de thuisbasis met lege handen stond en David niet kon helpen. Wat gebeurde er???...

■ 't Is ruim 10 jaar geleden: David* is 37 jaar en al vanaf z'n 16de jaar in aanraking met drugs en vervolgens ook met alcohol. David kwam uit wat men pleegt te noemen een goed gezin. Vader zakenman, moeder huisvrouw maar evenals vader maatschappelijk zeer betrokken. David was de oudste van drie kinderen. Hij had nog een broer en een zus. De kinderen kregen alle zorg die ze nodig hadden... En toch ontspoorde er één, tot groot verdriet van de andere leden van het gezin. En waar kwam dit door??? Ik noem als oorzaak maar de tijdgeest!

Veel jongeren vonden dat ze alles moesten onderzoeken, dat alles moest kunnen. Ze hadden echter niet in de gaten, ondanks vele raadgevingen en waarschuwingen, dat het sterke benen zijn die de weelde kunnen dragen. David stopte met zijn opleiding, die zeer goed verliep, een paar maanden voor het eindexamen. Dus niet het zo belangrijke diploma. Vervolgens raakte hij, zonder daar zelf erg in te hebben, in een maatschappelijk neerwaartse spiraal. Soms waren er “ups” maar te vaak te veel

Het was op een winterse avond in december. Het was de verjaardag van David 's moeder. Het was smerig koud, het vroom. David, die enigszins onder invloed was, werd 's avonds door z'n vader en z'n broer afgeleverd bij de nachtopvang van het Leger des Heils in Zwolle. Hij werd geaccepteerd en mocht er de nacht doorbrengen. Hij voldeed aan de regels van de opvang om er te mogen slapen. Het thuisfront was opgelucht en blij. Deze nacht was veiliggesteld. Wie morgen leeft die dan zorgt. Vader en broer gingen weer naar huis, twintig minuten met de auto. Thuisgekomen hoorden ze dat er een telefoontje van het Leger des Heils was geweest met de mededeling dat als we wilden dat David niet de nacht buiten op straat door zou brengen we hem moesten halen en wel vlug ook want hij werd op straat gezet. Reden: hij was, al slapend, betrapt op het hebben van een pakje shag in z'n zak. En dat is op de slaapzaal verboden. Dus... Weer of geen weer, vriezen of niet vriezen, ook al is er geen alternatief onderdak, ook al is de naam van de instelling Leger des Heils: ERUIT, de straat op... Naderhand is met de toenmalige directeur van het Leger deze zaak besproken en bood deze zijn excuses aan en zegde toe dat dit niet meer zou gebeuren.

Maar ondertussen wisten we als thuisbasis ons geen raad. Waar moesten we met David naar toe. Op onze vraag waar we nu terechtkonden voor onderdak was het antwoord: "dat is jullie probleem, niet het onze, maar je kunt het proberen bij Joop van Ommen". Op onze vraag wie Joop van Ommen was en waar we hem konden vinden kregen we wat vage aanduidingen, waarbij de naam WRZV hallen viel. Wij hadden hier nog nooit van gehoord, noch van Joop van Ommen, noch van de WRZV hallen. We hadden echter geen keus, er moest een oplossing komen, dus wij gingen op zoek, richting de Zwartewaterallee. Het was donker en guur. We konden het niet vinden totdat we bij een bushalte een meneer naast een auto zagen staan. Het zal de dringende behoefte aan hulp geweest zijn die ons aan een vreemde meneer deed vragen: "bent u meneer Van Ommen?" Tot onze grote opluchting was het antwoord: "Ja". Wij vertelden hem dat we een groot probleem hadden, nl. dat we een slaapplek zochten voor David, die op de achterbank zat. Wel dat probleem werd ter plekke door Joop opgelost want hij vroeg David uit de auto te komen en met hem mee te gaan. Wij mochten ook mee en zo liepen we, in het donker, maar Joop wist de weg, tussen de bomen door, en kwamen zo bij de toenmalige containers van Joop, op het terrein achter de WRZV hallen. Joop ging één van de containers binnen en verzocht de mensen die daar op de vloer op matrassen lagen te slapen op te schuiven en ruimte te maken voor David. En zo gebeurde... David had in elk geval voor die nacht onderdak en z'n familie kon haar geluk niet op. Het was voor David z'n moeder een onverwacht groot verjaardagscadeau. Hoe het verder is gegaan met David, hoe Joop van Ommen belangeloos de zorg voor hem op zich nam, vertel ik de volgende keer.

Joop had weer eens waargemaakt:
"niemand blijft op straat".

Wat velen zullen zeggen, zeggen ook wij:
JOOP, JE BENT ONZE HELD.

**David is om privacy redenen niet de echte naam.
(Naam en adres van de schrijver bij de redactie bekend.)*

*De oude Herberg
achter de Zwolse
WRZV-hallen, in
de tijd van David.*

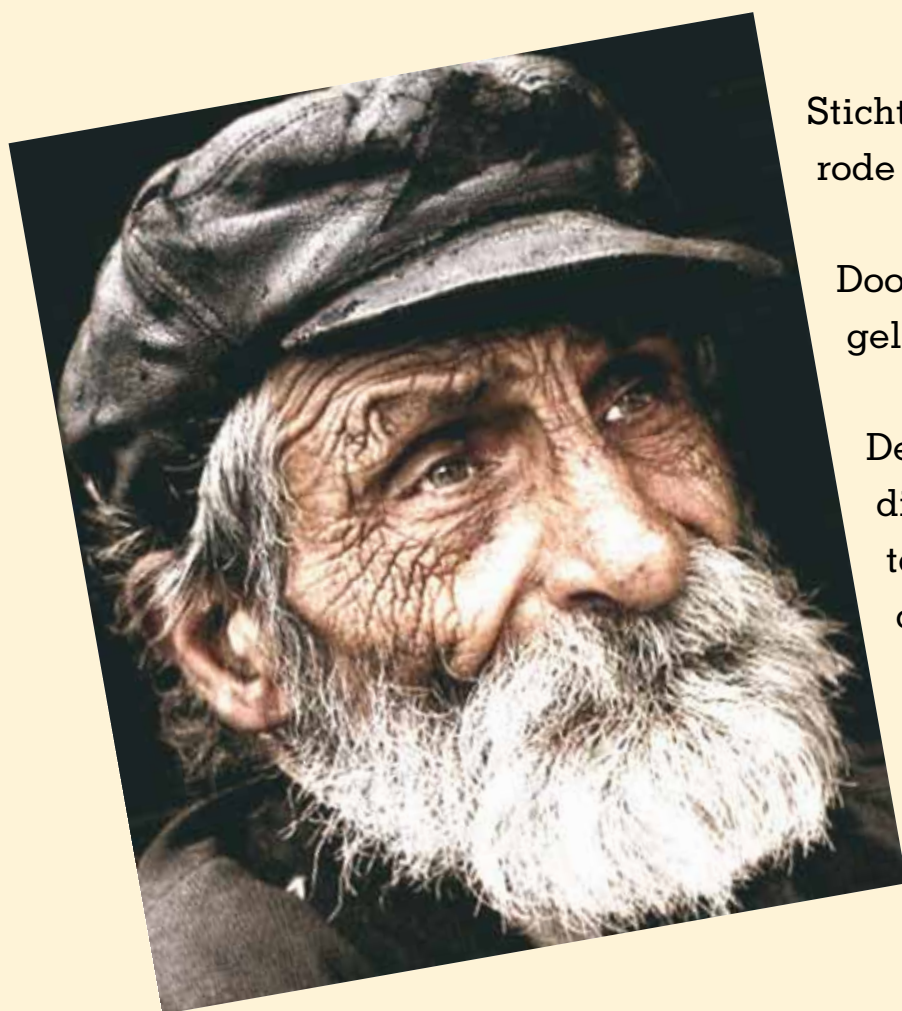

VRIENDEN VAN DE HERBERG

Stichting Vrienden van de Herberg - www.vriendenvandeherberg.nl - info@vriendenvandeherberg.nl - 038-4226129
Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

Daklozenopvang De Herberg in Zwolle is een bijzondere daklozenopvang

RODE DRAAD: NIEMAND OP STRAAT

Stichting Vrienden van de Herberg stelt zich ten doel om die rode draad voor nu en voor de toekomst te waarborgen.

Door fondsen en donateurs te zoeken en te werven, door geld in te zamelen en door de uitgave van de Herbergkrant.

De inkomende gelden worden goed besteed. Aan mensen die geen geld hebben om kleding te kopen of naar de tandarts te gaan. Aan een kerstdiner voor de minima, of aan een bijdrage voor de Voedselbank.

Of aan mensen die hun onderdak in de Herberg even niet kunnen betalen. Lezers van de Herbergkrant en donateurs worden geregeld op de hoogte gehouden van de inkomsten en uitgaven van de Stichting Vrienden van de Herberg.

Wilt u ook bijdragen?

Maak uw donatie over op bankrekeningnummer

1100.31.539 ten name van

Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle.

Hartelijk dank!

**Doe recht aan weerlozen
en wezen, kom op voor
verdrukten en zwakken**

Psalm 82:3

*Stichting Vrienden van de Herberg is bezig met het verwerven van de ANBI-status (Algemeen Nut Beogende Instelling).
Dit betekent dat de gift geheel of gedeeltelijk kan worden afgetrokken van de belasting. Zie ook www.anbi.nl*